

Beryl Read

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΕΚΔΟΣΗ * ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Beryl Read

**ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
της
ΛΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ**

ΕΚΔΟΣΗ
“ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ”
Λεβίδου 77 - Κηφισιά - Αθήνα

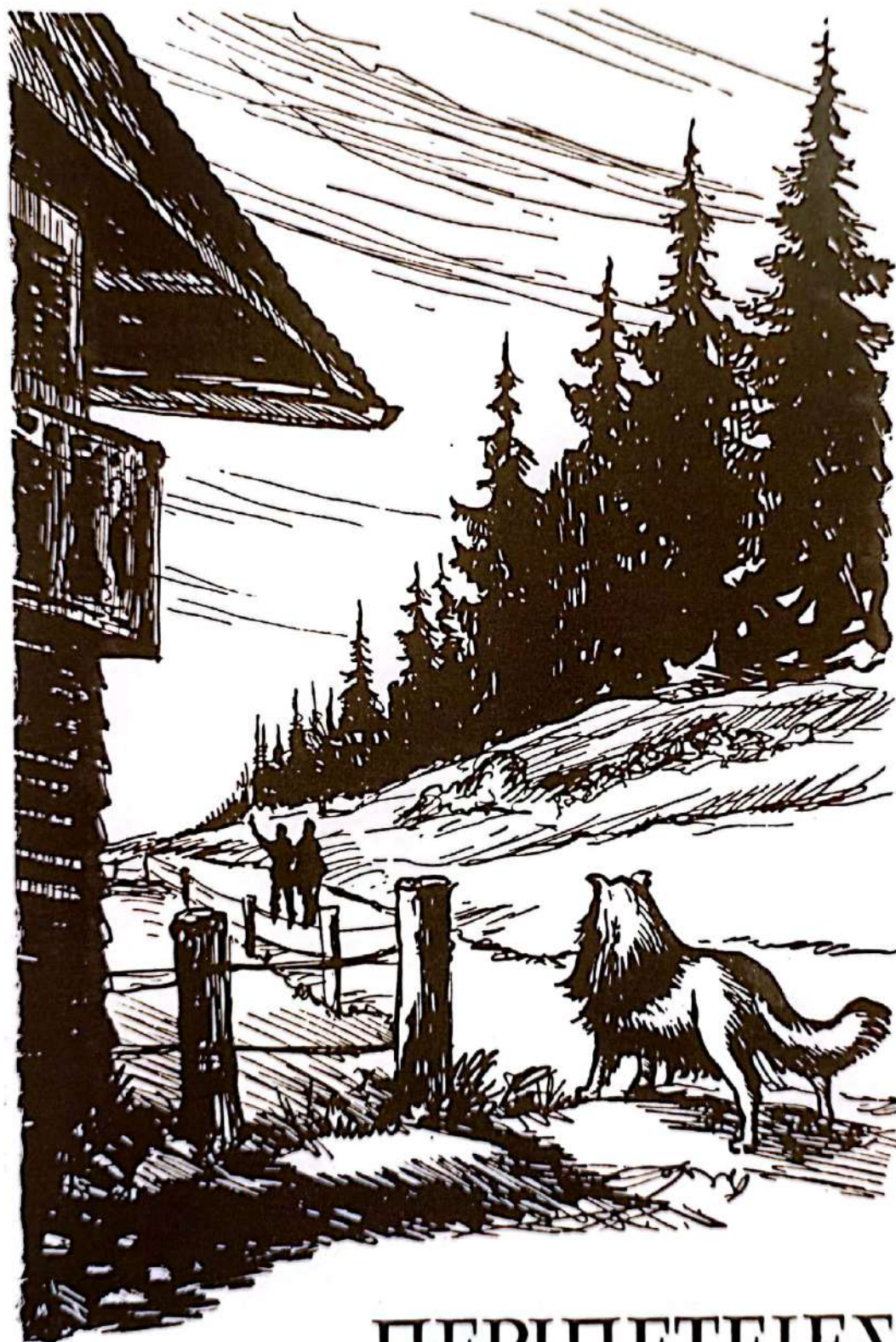
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1. Η Πία και η μητέρα της	9
2. Η Πία και ο πατέρας της	13
3. Η επιστροφή στο σπίτι	19
4. Το βουνό, μια αποκάλυψη	23
5. Το πικ - νικ	29
6. Μια καινούργια φίλη	33
7. Έγκαιρη σωτηρία	37
8. Με την οικογένεια Μάγιερ	43
9. Γαλήνιες ώρες	47
10. Η μυστική λίμνη	51
11. Ο Μπρούνο κάνει ντουζ	57
12. Ο πατέρας επιστρέφει	61
13. Το χαμένο πέδιλο	65
14. Η μητέρα έρχεται	71
15. Ο αληθινός φίλος	77
16. Και πάλι, όλοι μαζί	81
<hr/>	
ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ	87

Στο τεύχος τούτο
εκτός από το διήγημα
της *Beryl Read*,
«ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ»
περιλάβαμε
και το όμορφο
και σύντομο Βιβλικό αφηγήμα
του Σπύρου Πορτινού
«ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΠΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Η Πία και η μητέρα της

Ένα θερμό και συνεχιζόμενο χειροκρότημα ξέσπασε, καθώς έπεφτε η αυλαία. Το θεατρικό έργο «Το Χρυσό Καλοκαίρι», είχε πάλι μια λαμπρή επιτυχία.

Η Ελισάβετ Χάγκερ έτρεξε γρήγορα στο καμαρίνι της και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

– Τι θαυμάσιο κοινό, Μαρία! Όμως, πόσο είμαι κουρασμένη!

Η Μαρία της πρόσφερε ένα φλυτζάνι τσαϊ.

– Είσαι ένας άγγελος, Μαρία! Και το ήθελα τόσο πολύ! Ακόμη εδώ είσαι, Φιλίππα; φώναξε καθώς ανακάλυψε την κόρη της σε μια γωνιά του δωματίου. Νόμιζα ότι θα βρισκόσουν πριν από πολύ ώρα στο σπίτι με την κυρία Μπάρρετ. Της είχα πει ότι έπρεπε αμέσως μετά το διάλειμμα να σε πάει στο σπίτι!

– Το ξέρω μαμά, απάντησε η Πία, αλλά δεν είχα όρεξη να περάσω το βράδυ μου παρέα με την κυρία Μπάρρετ. Μου φέρεται σαν να είμαι μωρό. Με βάζει στο κρεβάτι και μου διαβάζει παραμύθια σαν να 'μouνα πέντε χρονών κι όχι έντεκα!

Η μητέρα της αναστέναξε.

– Καταλαβαίνω αγάπη μου, αλλά δεν το κάνει από κακό. Όμως το ξέρεις πολύ καλά, πως κι εγώ δεν μπορώ να είμαι τα βράδια μαζί σου, όσο παίζεται αυτό το έργο.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Αλλά δεν πειράζει, θ' αλλάξω γρήγορα και θα πάμε μαζί στο σπίτι. Μαρία, βοήθησέ με! Ας κάνουμε γρήγορα.

Η Πία παρατηρούσε τη μητέρα της καθώς έβγαζε το καπέλο και το ωραίο, μακρύ της φόρεμα. «Πόσο όμορφη είναι» σκέφτηκε. Τα μαλλιά της μητέρας της ήσαν κατάξανθα και έπεφταν με μπούκλες στους ώμους της. Τα μάτια της ήσαν γαλανά, σαν τον ανοιξιάτικο ουρανό.

Κοιτάχτηκε ασυναίσθητα στον μεγάλο καθρέφτη της μητέρας της. Τα δικά της τα μάτια ήταν κι αυτά γαλανά, λίγο πιο ανοιχτά όμως. Τα μαλλιά της πιο σκούρα και πιο μακριά. Της άρεσε μάλιστα να τα πιάνει αλογοουρά, για να μη της πέφτουν στα μάτια.

Έξω από το θέατρο, κόσμος πολύς περίμενε για να ζητήσει αυτόγραφο από την Ελισάβετ Χάγκερ...

Πολλές φορές η Πία είχε επιθυμήσει η μητέρα της να 'ταν σαν τις άλλες μητέρες. Να την έβρισκε πάντα στο σπίτι όταν γυρίζει από το σχολείο, πρόθυμη κι έτοιμη ν' απαντήσει στις ερωτήσεις της, λύνοντας μαζί τα προβλήματά της. Όχι βέβαια πως η μητέρα της δεν την αγαπούσε, κάθε άλλο! Αλλά να, είχε τόσο λίγο καιρό να της διαθέσει. Τα πρωϊνά, ηχογραφήσεις στο στούντιο και τ' απογεύματα και τα βράδια παραστάσεις... Έτσι βρισκόταν πάντα μακριά από το σπίτι. Όμως, υπήρχαν και μερικοί μήνες το χρόνο που δεν εργαζόταν. Και τότε, πόσο χαιρότανε η Πία!

Την επόμενη το πρωί θα 'φευγε για την Ελβετία για τις καλοκαιρινές της διακοπές. Εκεί θα 'μενε στη βίλα του πατέρα της, δίπλα στη λίμνη. Τα Χριστούγεννα ήταν άρρωστη με γρίπη κι έτσι δεν τα κατάφερε και τότε να τον επισκεφτεί. Τι άσχημα Χριστούγεννα ήσαν εκείνα για την Πία!

Στην Πία δεν άρεσε καθόλου αυτή η κατάσταση, που την ανάγκαζε να ζει με τη μητέρα της όσο είχε σχολείο και να περνάει τις διακοπές της μαζί με τον πατέρα της. Τι ωραία θα 'ταν αν μπορούσαν να ζήσουν πάλι όλοι μαζί, αλλά...

Η μητέρα, τη διέκοψε από τις σκέψεις της.

– Λοιπόν, Φιλίππα, είμαι έτοιμη. Ας ελπίσουμε ότι

Η ΠΙΑ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

δεν θα περιμένουν έξω πολλοί για αυτόγραφο.

Βγήκαν από μια πλαϊνή πόρτα του θεάτρου και με πολύ κόπο κατόρθωσαν να μπουν στο αυτοκίνητο που τις περίμενε.

– Είσαι αμίλητη απόψε, αγάπη μου, είπε η μητέρα της καθώς ξεκινούσε το αυτοκίνητο. Ασφαλώς θα σκέφτεσαι τον πατέρα σου και το αυριανό σου ταξίδι.

Η Πία δεν μίλησε για λίγο, ξαφνικά όμως, τα συναισθήματα και οι σκέψεις που κρατούσε μέσα της τους τελευταίους μήνες, βγήκαν στην επιφάνεια.

– Αχ, μαμά, γιατί δεν μπορούμε να ζήσουμε πάλι όλοι μαζί; Δεν μπορώ να το υποφέρω, να πηγαίνω πότε εδώ και πότε εκεί. Πότε βρίσκομαι κοντά σου και πότε στο μπαμπά. Δεν μπορείς ν' αφήσεις το θέατρο; Θα μπορούσες να έρθεις αύριο μαζί μου στην Ελβετία κι έτσι να ζήσουμε όλοι μαζί σαν οικογένεια. Θα 'ταν τόσο όμορφα, συνέχισε αναστενάζοντας.

Η μητέρα κοίταξε μ' έκπληξη το σοβαρό προσωπάκι της κόρης της. Ήθελε βέβαια να κάνει την επιθυμία της Πίας, όμως δάγκωσε τα χείλη της και είπε:

– Χρυσό μου, μακάρι να μπορούσαν να τακτοποιηθούν όλα τόσο απλά! Κατάλαβέ με, τώρα παίζεται αυτό το έργο. Και φαίνεται ότι θα διαρκέσει πολύ... Μετά απ' αυτό, βρίσκεται κάποιο άλλο στα σχέδια του ίδιου συγγραφέα. Και θα μου δώσουν και πάλι το ρόλο της πρωταγωνίστριας. Έχω τόσες υποχρεώσεις... Το καταλαβαίνεις βέβαια, αγάπη μου, δεν είναι;..

Η Πία γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Τα λαμπερά φώτα των λονδρέζικων βιτρινών ξαφνικά θάμπωσαν, καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της. Το παλιό γνωστό συναίσθημα πόνου και θλίψης ξαναφώλιασε μέσα της, όπως κάθε φορά που έπρεπε να φύγει μακριά από τον πατέρα ή τη μητέρα της. Στον υπόλοιπο δρόμο μέχρι το σπίτι δεν ξαναμίλησε.

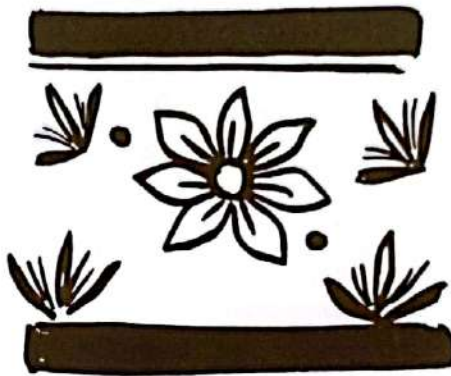
Αργότερα, όταν η Πία έπεσε στο κρεβάτι, ήρθε η μητέρα στο δωμάτιό της για να της πει καληνύχτα.

– Λυπάμαι, αγάπη μου, που είσαι τόσο ταραγμένη. Σε

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

καταλαβαίνω πολύ καλά. Αλλά είμαι σίγουρη ότι μια μέρα όλα πάλι θα διορθωθούν.

Μ' αυτά τα λόγια φίλησε την κόρη της κι έσβησε το φως. Η Πία όμως έμεινε για πολλή ώρα ξύπνια μέσα στο σκοτάδι...

Η Πία και ο πατέρας της

Το άλλο πρωί, ο πόνος του αποχωρισμού ήταν ακόμη μεγαλύτερος και η Πία δεν μπορούσε να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Η μητέρα της προσπαθούσε να την πείσει να φάει κάτι, αλλά η Πία στάθηκε αδύνατο να την ευχαριστήσει.

Σε λίγο, η βαλίτσα της ήταν έτοιμη. Δεν χρειαζόταν να πάρει πολλά, γιατί πάντα είχε ένα μέρος από τα ρούχα της στην Ελβετία κι ένα μέρος στο Λονδίνο. Έτσι ήταν πιο απλά. Δεν χρειαζόταν παρά μόνο λίγα πράγματα να μεταφέρει.

– Λυπάμαι, Φιλίππα, που δεν μπορώ να σε συνοδέψω στο αεροδρόμιο, γιατί έχω στις έντεκα ένα σπουδαίο ραντεβού και δεν μπορώ να το ματαιώσω. Αλλά ο κ. Γουϊλκινσον θα σε πάει εκεί και θα τα τακτοποιήσει όλα. Του έχω δώσει το διαβατήριό και το εισιτήριό σου. Δεν θα χρειαστεί να φροντίσεις εσύ για τίποτα.

– Και ξέρεις κάτι, αγάπη μου; συνέχισε σαν είδε πόσο λυπημένη ήταν η Πία. Θα σου πω κάτι. Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά να έλθω κι εγώ για λίγο καιρό στην Ελβετία. Η αντικαταστάτριά μου θα μπορέσει ασφαλώς για λίγες βδομάδες να αναλάβει το ρόλο μου.

Η Πία αγκάλιασε τη μητέρα της και την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά της.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

– Αχ, μαμά, είναι δυνατόν; Θα 'ταν καταπληκτικό! Δεν θα μου είναι τόσο δύσκολο να φύγω, αν ξέρω ότι θα 'ρθεις και συ σε λίγο.

– Ναι, μα δεν μπορώ να στο υποσχεθώ ακόμη, Φιλίπα, αλλά θα προσπαθήσω.

– Θα πω στον μπαμπά ότι θα έλθεις φώναξε η Πία ενθουσιασμένη, χωρίς να δώσει σημασία στις διαμαρτυρίες της μητέρας της. Θα χαρεί ασφαλώς, όπως κι εγώ.

Αγκάλιασε τη μητέρα της για μια ακόμη φορά κι έτρεξε έξω στ' αυτοκίνητο που την περίμενε ο κ. Γουίλκινσον, που ήταν από πολύ καιρό ο σωφέρ της κ. Χάγκερ. Έφθασαν στο αεροδρόμιο στην ώρα τους και ο κ. Γουίλκινσον πήγε για να τακτοποιήσει το εισιτήριο και τα πράγματα της Πίας.

– Τα σέβη μου στον πατέρα σας, δεσποινίς, είπε στην Πία.

– Ευχαρίστως, τον βεβαίωσε η Πία. Και σας ευχαριστώ πολύ που με φέρατε στο αεροδρόμιο.

Εκείνη τη στιγμή το megάφωνο ανάγγειλε την πτήση για τη Γενεύη. Η Πία αποχαιρέτησε τον κ. Γουίλκινσον, πήρε την τσάντα της και ακολούθησε τους άλλους επιβάτες προς την έξοδο.

Είχε συνηθίσει βέβαια να ταξιδεύει μόνη της, αλλά ο κ. Γουίλκινσον είχε φροντίσει να παρακαλέσει την αεροσυνοδό να την προσέχει. Έτσι την υποδέχτηκε στη σκάλα μια χαμογελαστή κοπέλα που την πληροφόρησε:

– Εδώ είναι η θέση σου, δίπλα στο παράθυρο. Από 'δω θα 'χεις ωραία θέα κι εγώ θα μπορώ να 'ρχομαι συχνότερα να σε βλέπω.

Ευτυχώς το αεροπλάνο δεν ήταν γεμάτο και οι δυο θέσεις ήταν δικές της. Το αεροπλάνο ξεκίνησε κι άφησε πίσω του το Λονδίνο τόσο γρήγορα, ώστε δύσκολα κανείς μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν μια τόσο μεγάλη πόλη. Κάθε τόσο η αεροσυνοδός ερχόταν και κουβέντιαζε με την Πία. Τη ρώτησε αν είχε ανάγκη από τίποτα. Αλλά η Πία τόσο είχε συνηθίσει τα αεροπορικά ταξίδια, ώστε δεν φοβόταν πια. Χάζευε διαρκώς έξω από το

– Εδώ είναι η θέση σου, δίπλα στο παράθυρο. Από δω, θα 'χεις ωραία θέα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

παράθυρο. Περνούσαν τώρα τη Μάγχη.

Σε λίγο άρχισαν να φαίνονται οι γαλλικές ακτές. Από το αεροπλάνο, όλα φαίνονταν τόσο μικρά! Πλοία και αυτοκίνητα έμοιαζαν σαν παιχνίδια που μπορούσε να τα σηκώσει κανείς στο χέρι του. Και σκεφτόταν, πόσο πιο όμορφα θα 'τανε αν οι φροντίδες και τα προβλήματά μας μπορούσαν να γίνουν τόσο μικρά για να τα πιάνουμε στο χέρι μας και να τα... παραμερίζουμε.

Το αεροπλάνο πέρασε πάνω από τη Γαλλία και σε λίγο άρχισαν να φαίνονται οι χιονισμένες κορφές των Άλπεων. Η Πία γνώριζε ότι σύντομα θα προσγειώνονταν στη Γενεύη. Εκεί, στο αεροδρόμιο, θα την περίμενε ο πατέρας της. Με τη σκέψη ότι θα τον ξανάβλεπε, γέμισε η καρδιά της από χαρά.

Ήταν μισός Ελβετός και μισός Άγγλος. Η οικογένειά του είχε πριν από πολλά χρόνια εγκατασταθεί στην Ελβετία. Η μητέρα κι ο πατέρας της είχαν γνωριστεί σε κάποιες διακοπές τους για σκι στην Ελβετία. Μετά το γάμο τους, ζούσαν στη Γενεύη. Αγαπημένε μπαμπά! Ήταν πάντα τόσο αξιαγάπητος και εγκάρδιος και προσπαθούσε, όσο ήταν κοντά του, να την κάνει να ξεχάσει το χωρισμό από τη μητέρα της. Ήθελε να του πει αμέσως αυτά που της είχε πει η μητέρα της και ποιος ξέρει αν ο πατέρας δεν έβρισκε κάποιο τρόπο να την κρατήσει για πάντα κοντά τους...

– Δέσε τη ζώνη σου, Πία, της είπε η συμπαθητική αεροσυνοδός, διακόπτοντας τα όνειρά της. Σε λίγα λεπτά προσγειωνόμαστε στη Γενεύη.

Όταν το αεροπλάνο προσγειώθηκε, η Πία ήταν η πρώτη που κατέβηκε. Από το πάνω - πάνω σκαλοπάτι της σκάλας κοίταξε γύρω της. Αμέσως διέκρινε τον πατέρα της που στεκόταν στην έξοδο και της κουνούσε το χέρι, καλωσορίζοντάς την. Σε λίγα λεπτά ήταν κοντά του. Έπεσε στην αγκαλιά του και τον φίλησε, κλαίγοντας από τη χαρά της.

– Καλώς ήρθες, Πιπί! Γιατί κλαις; Νόμιζα πως θα χαιρόσουν τώρα που με ξαναβλέπεις, της είπε ο πατέρας της.

Η ΠΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ

– Και βέβαια χαιρομαι και πολύ μάλιστα! φώναξε η Πια γελώντας και κλαιγοντας μαζί. Δεν ξέρω όμως γιατί κλαίω όταν είμαι ευτυχισμένη.

– Κι εγώ δεν ξέρω Πιπ. Βλέπεις με σας τις κυρίες υπάρχουν πολλά που ένας άντρας δεν μπορεί να καταλάβει.

Της Πίας της άρεσε πολύ που ο πατέρας της την φώναζε Πιπ. Χρησιμοποιούσε πάντα αυτό το χαϊδευτικό, πράγμα που δυσανεστούσε τη μητέρα της, η οποία πάντα φώναζε τη κόρη της Φιλίππα.

– Τι κάνει η μαμά; τη ρώτησε ο πατέρας της τρυφερά.

– Είναι πολύ καλά. Και, μπαμπά μπορεί να έρθει εδώ για μια βδομάδα ή και περισσότερο...

Ο πατέρας της την κοίταζε έκπληκτος καθώς συνέχιζε.

– ...η μαμά είπε ότι η αντικαταστάτριά της θα μπορούσε ν' αναλάβει το ρόλο της όσο εκείνη θα λείπει. Δεν είναι θαύμα;

– Ναι, Πιπ, είναι πράγματι θαύμα. Και οι δυο νιώθουμε μεγάλη χαρά, δεν είναι έτσι; Αλλά ας ξεκινήσουμε για το σπίτι. Σου έχω μια έκπληξη.

Η επιστροφή στο σπίτι

Ο πατέρας της οδήγησε το αυτοκίνητο έξω από το χώρο του αεροδρομίου, κατά μήκος της μεγάλης λίμνης κι ανάμεσα απ' τους πολυσύχναστους δρόμους της Γενεύης. Μετά, το αυτοκίνητο πήρε ένα δρόμο που σιγά - σιγά ανηφόριζε, δίπλα από πολλά αμπέλια που 'σαν φυτεμένα στην πλαγιά κι ανεβαινοντας όλο και πιο ψηλά στις Άλπεις.

– Νόμιζα ότι θα πάμε στο σπίτι μας στη λίμνη, είπε η Πία.

– Αυτή ακριβώς είναι η έκπληξή μου, Πιπ. Την παλιά βίλα την πούλησα. Όπως ξέρεις ανήκε στον παππού σου. Όταν πέθανε, ήθελα βέβαια να την κρατήσω, αλλά ήταν πολύ μεγάλη για μένα και η γυναίκα που 'χα για την καθαριότητα, μόλις και μετά βίας μπορούσε να τα βγάλει πέρα. Γι' αυτό αγόρασα ένα σπίτι στο Λίντερσβιλ. Είναι ένα μικρό γραφικό χωριουδάκι ανάμεσα στα βουνά, περίπου 30 χιλιόμετρα από δω. Βρίσκεται πολύ πιο κοντά στο εργοστάσιο κι έτσι γλιτώνω πολύ δρόμο. Ελπίζω, να σου αρέσει Πιπ.

Η Πία δεν μίλησε για λίγο. Της άρεσε πολύ η παλιά τους βίλα στη λίμνη. Τη γέμιζε μ' ένα θαυμάσιο αίσθημα σιγουριάς. Είχε πιστέψει πως θα την είχαν για πάντα, γι' αυτό κι αναστέναξε βαθιά. Ο πατέρας της την κοίταξε

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ανήσυχος. Γρήγορα όμως του χαμογέλασε.

– Όσο θα 'σαι εσύ εκεί, μπαμπά, σίγουρα όλα θα 'ναι θαυμάσια, τον καθησύχασε.

Και ύστερα από λίγο, με ύφος λίγο χαμένο και στενοχωρημένο, η Πία πρόσθεσε.

– Μπαμπά... δεν νομίζεις..., κόμπιασε η Πία. Μετά πήρε μια βαθιά αναπνοή και μίλησε γρήγορα και αποφασιστικά.

– Δεν νομίζεις, μπαμπά, ότι θα μπορούσες να πείσεις τη μαμά να έλθει να ζήσει πάλι εδώ στην Ελβετία; Θα είμαστε έτσι όλοι μαζί ευτυχισμένοι όπως και πρώτα.

Ο πατέρας κοίταξε σκεπτικά μπροστά του.

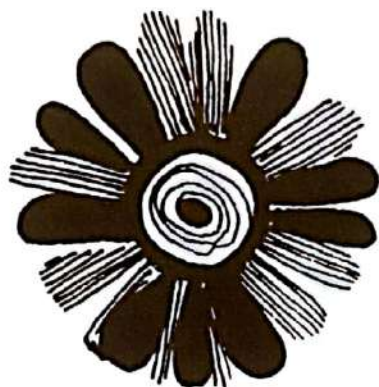
– Πράγματι έχω κάνει πολλές σκέψεις πάνω σ' αυτό, Πιπ. Και πρέπει να σου πω κάτι. Βρήκα για το καινούργιο σπίτι μια άλλη γυναίκα για την καθαριότητα. Είναι πράγματι καταπληκτική. Ονομάζεται κυρία Μάγιερ και έχει τρία παιδιά. Αυτή η γυναίκα είναι πάντα τόσο χαρούμενη κι ευτυχισμένη, ώστε πριν λίγο καιρό τη ρώτησα για να μάθω την αιτία της χαράς της. Τότε εκείνη μου μίλησε για τον Θεό και για τον Γιό Του τον Ιησού Χριστό που ήρθε εδώ κάτω στη γη, για να σώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία του και να του δώσει χαρά.

– Η κυρία Μάγιερ μάλιστα μου χάρισε και μια Βίβλο. Άρχισα να τη μελετώ και ζήτησα κι εγώ από τον Ιησού Χριστό να γίνει ο Σωτήρας κι ο Κύριός μου. Από τότε κατάλαβα πόσο απαραίτητο είναι για τον άνθρωπο ν' αποκτήσει την ειρήνη του με τον Θεό. Και Του ζήτησα να μου χαρίσει τη δικιά Του ειρήνη στη ζωή μου. Και Πιπ, αγάπη μου, το έκανε. Είναι ένα θαύμα! Φυσικά, έχω πάντα προβλήματα. Αλλά μπορώ να τα συζητήσω με τον Κύριό μου, στην προσευχή. Έχω λοιπόν, προσευχηθεί πολύ για τη μαμά. Είμαι σίγουρος ότι ο ερχομός της, είναι μια απάντηση στην προσευχή μου.

Η Πία άκουγε όλη αυτή την ώρα τον μπαμπά της πολύ προσεκτικά. Πραγματικά, είχε διακρίνει μια αλλαγή πάνω του. Έμοιαζε πιο ευτυχισμένος από την τελευταία φορά που είχε να τον δει. Η Πία ήταν πολύ χαρούμενη γι' αυτό. Και ποιος ξέρει, ίσως αυτός ο καινούργιος Κύ-

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ριος στον Οποίο εμπιστευόταν τώρα ο πατέρας της, να μπορούσε να πραγματοποιήσει την πιο μεγάλη της επιθυμία. Να βρεθούν πάλι και οι τρεις μαζί.

Το βουνό, μια αποκάλυψη

Η διαδρομή στο βουνό ήταν καταπληκτική. Αγριο-λούλουδα σκέπαζαν τις χαμηλότερες πλαγιές σ' ένα συνδυασμό μπλε και κίτρινου. Εδώ κι εκεί έβλεπες και κανένα σπίτι. Τα παράθυρά τους ήσαν στολισμένα με γλάστρες από κόκκινα γεράνια, που τα 'καναν να μοιάζουν με κουκλόσπιτα. Η Πία φανταζόταν πως αν μπορούσε να σηκώσει τη στέγη τ' αυτοκινήτου, μια γλυκιά μελωδία θα γέμιζε τον αέρα...

Το αυτοκίνητό τους τώρα έτρεχε σ' ένα δρόμο όλο στροφές, ψηλά κι όλο ψηλότερα, ως ότου τελικά έφτασαν στο Λίντερσβιλ. Τα σπίτια του ήσαν σκορπισμένα στην πλαγιά του βουνού. Μερικά ήσαν χτισμένα κοντά - κοντά, γύρω από λίγα μαγαζιά. Από την άλλη πλευρά της κοιλάδας υπήρχαν άλλα σπίτια με το ίδιο ελβετικό στυλ. Ανάμεσα δε απ' αυτή την κοιλάδα κυλούσε ένα μικρό ποταμάκι. Καθώς η Πία κοίταζε επάνω προς τις χιονισμένες κορφές των βουνών, διέκρινε κι άλλα σπίτια που είχαν χτιστεί στην απότομη αυτή πλαγιά. Αποτελούσαν μέρος του χωριού, έμοιαζαν όμως σαν να ανήκαν στα βουνά.

– Εδώ όλα μοιάζουν θαυμάσια, φώναξε η Πία πανευτυχής.

– Χαίρομαι που σου αρέσει, Πιπ. Και αυτό, συνέχισε

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ο πατέρας της καθώς έστριβαν σ' ένα στενό δρόμο και σταμάτησε, είναι το καινούργιο μας σπίτι.

Η Πία βιάστηκε να βγει από το αυτοκίνητο για να θαυμάσει το σπίτι. Ήταν πολύ όμορφο, χτισμένο όλο από ξύλο. Στο πρώτο πάτωμα υπήρχε μια βεράντα, που τα κάγκελά της ήσαν θαυμάσια διακοσμημένα με ξύλο. Όλα τα παράθυρα του σπιτιού είχαν κομψά παραθυρόφυλλα. Η βαριά ξύλινη σκεπή προχωρούσε και πέρα από τους τοίχους του σπιτιού, για να το προφυλάσσει από τις μεγάλες χιονοπτώσεις του χειμώνα. Γλάστρες με ροζ και κόκκινα γεράνια στόλιζαν τα παράθυρα και πάνω από την είσοδο κρεμόταν ένα μεγάλο καλάθι με λουλούδια. Η εμφάνισή του ήταν καταπληκτική και η Πία χτύπησε τα χέρια της από τον ενθουσιασμό της.

– Μπαμπά, είναι θαύμα! Πραγματικά παραμυθένιο. Της μαμάς θα της αρέσει πράγματι πάρα πολύ.

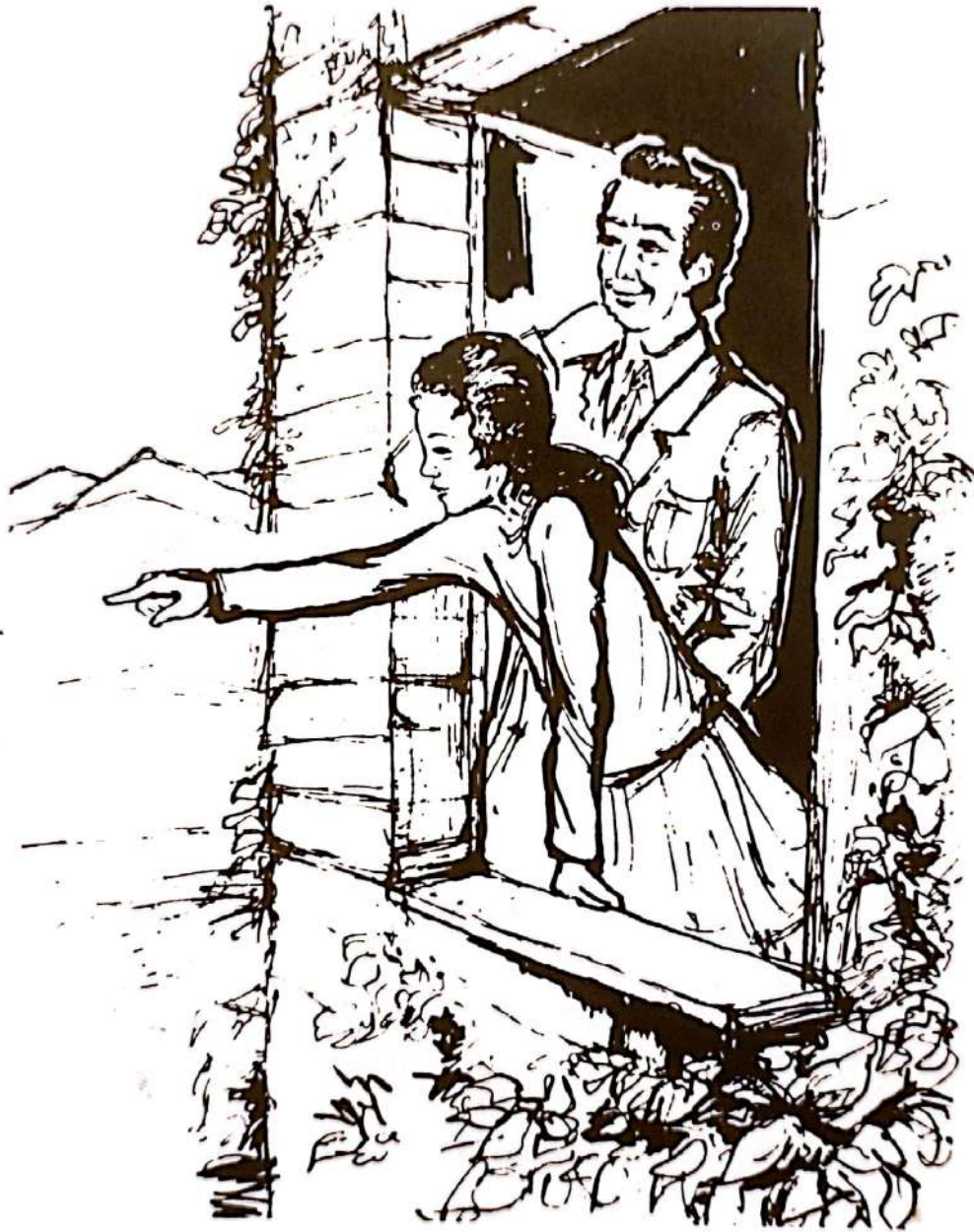
Έτρεξε προς την εξώπορτα, που κείνη ακριβώς τη στιγμή άνοιξε. Μια ολοστρόγγυλη γυναίκα, με μαύρο φόρεμα και δαντελένιο άσπρο γιακά και με κολλαριστή άσπρη ποδιά, βγήκε έξω. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά πλεγμένα κοτσίδες που 'ταν στερεωμένες πάνω στο κεφάλι της, σαν μια μικρή κορώνα. Το στρογγυλό της πρόσωπο φωτιζόταν από ένα πλατύ χαμόγελο.

– Καλώς μας ήρθες, δεσποινίς, στο Λίντεροβιλ, είπε σε καλά αγγλικά αλλά με έντονη ξενική προφορά. Ο πατέρας σου μού έχει διηγηθεί πολλά για σένα.

– Είναι η κυρία Μάγιερ, Πιπ. Η κυρία για την οποία σου μίλησα. Έρχεται κάθε μέρα για να φροντίζει το νοικοκυριό. Είναι μια θαυμάσια μαγείρισσα και θα το διαπιστώσεις πολύ σύντομα. Οι τούρτες της είναι καταπληκτικές και πού να δοκιμάσεις και τη μηλόπιτά της! Υπομονή και θα τα γευτείς όλα.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε από το εσωτερικό του σπιτιού το κλάμα ενός μωρού. Η κυρία Μάγιερ σήκωσε τα χέρια της ψηλά.

– Είναι ο μικρός μου ο Μπρούνο. Είναι σήμερα ανυπόφορος. Αλλά τρέχω αμέσως κοντά του για να μην σας ξαναενοχλήσει.

— Πώς ονομάζεται αυτό εκεί; θέλησε να μάθει η Πία κι έδειξε ένα μικρότερο βουνό που βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Έτρεξε προς τη κουζίνα και γύρισε μ' ένα ροδοκόκκινο μωρό στην αγκαλιά της. Ήταν περίπου εννιά μηνών και χαμογελούσε ευχαριστημένο που βρισκόταν στην αγκαλιά της μαμάς του.

– Είναι ένα πολύ γλυκό παιδάκι, είπε η Πία με ευγένεια.

– Αχ, όχι δεσποινίς μου, είπε η κυρία Μάγιερ και κούνησε το κεφάλι της λυπημένα. Είναι ένα φοβερό μωρό, χειρότερο κι απ' τα δυο μου τ' άλλα παιδιά μαζί! Όμως παρ' όλα αυτά τον αγαπάμε όλοι μας πάρα πολύ. Και ποιος ξέρει; Και το πρόσωπό της φωτίστηκε. Ίσως όταν μεγαλώσει, να φτιάξει.

Μ' αυτά τα λόγια τον κούνησε πέρα - δώθε και τον πήγε πίσω στην κουζίνα.

Η Πία, κοίταξε ολόγυρα. Το σπίτι ήταν πολύ ωραία επιπλωμένο με τα παλιά, βαριά του έπιπλα. Η θέα από το καθημερινό δωμάτιο ήταν καταπληκτική. Από τη μια μεριά έβλεπες στην κοιλάδα με τα όμορφα πράσινα λιβάδια κι απ' την άλλη στις χιονισμένες βουνοκορφές που έμοιαζαν να αγγίζουν το γαλανό ουρανό!

– Εδώ βρίσκεται το δωμάτιό σου, Πιπ, φώναξε ο πατέρας της από το επάνω πάτωμα.

Η Πία ανέβηκε τρέχοντας την ξύλινη σκάλα και μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο, που ο πατέρας της κρατούσε την πόρτα του ανοιχτή. Και... έμεινε μαρμαρωμένη από το θαυμασμό.

Στο δωμάτιο κυριαρχούσε το ροζ και το άσπρο. Στο πάτωμα υπήρχε ένα ανοιχτό ροζ χαλί και στα παράθυρα ροζ κουρτίνες με σχέδια από τριαντάφυλλα. Ένα κάλυμμα, που 'χε φτιαχτεί στο χέρι, σκέπαζε το κρεβάτι. Το τραπέζι της τουαλέτας και η ντουλάπα ήσαν άσπρα. Ένα μικρό μάλιστα κάθισμα, ντυμένο με ροζ βελούδο, σε προσκαλούσε να καθίσεις. Κατά μήκος του τοίχου υπήρχαν ράφια για βιβλία. Σ' ένα απ' αυτά είδε ένα μικρό ροζ αρκουδάκι, που 'παιζε μ' αυτό μικρή.

– Μπαμπάκα μου, είσαι τόσο καλός μαζί μου! φώναξε η Πία συγκινημένη. Είναι ένα θαυμάσιο δωμάτιο. Και μόνο αυτή τη θέα να βλέπεις...

ΤΟ ΒΟΥΝΟ, ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Πίσω από το σπίτι, υψωνόταν άλλη μια βουνοσειρά. Η Πία, δεν χόρταινε τη θέα από το παράθυρο. Ο πατέρας της, της έδειξε τα διάφορα βουνά και της είπε τα ονόματα που τους είχαν δώσει οι Ελβετοί.

– Πώς ονομάζεται αυτό εκεί, θέλησε να μάθει η Πία και έδειξε ένα μικρότερο βουνό που βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους και ήταν γεμάτο με αγριολούλουδα.

– Δεν ξέρω, Πία. Δεν είναι και τόσο μεγάλο, γι' αυτό και δεν είναι γνωστό σαν τ' άλλα.

– Τότε, είναι το βουνό μου, είπε η Πία. Εξάλλου βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το παράθυρό μου. Δεν είναι έτσι, μπαμπά;

Το πικ - νικ

Η Πία ξύπνησε νωρίς τ' άλλο πρωί από τα κουδουνάκια των αγελάδων που ακούγονταν τόσο πολύ κοντά, σαν να βρίσκονταν μέσα στο σπίτι. Η γαλήνια πια σιωπή του χωριού είχε ταραχτεί.

Η Πία λυπόταν που οι αγελάδες ήσαν υποχρεωμένες να φορούν στο λαιμό τους τόσο βαριά κουδούνια. Θα πρέπει να τους πονάνε και τ' αυτιά τους, από το θόρυβο που κάνουν τα κουδούνια τους, σκεφτόταν.

– Πιπ! φώναξε ο πατέρας. Είσαι έτοιμη; Μπορούμε να πάρουμε το πρωινό μας. Όλα είναι έτοιμα.

– Σκέφτηκα πως θα μπορούσαμε σήμερα να κάνουμε πικ - νικ, πρότεινε ο πατέρας, καθώς η Πία καθόταν δίπλα του στο τραπέζι. Ο καιρός είναι θαυμάσιος και πάνω στα βουνά θα 'ναι ακόμη καλύτερος. Πρέπει να πάρουν λίγο χρώμα τα μάγουλά σου, Πιπ, και ο αέρας εδώ πάνω στα βουνά είναι ό,τι χρειάζεται.

Η ιδέα του πικ - νικ άρεσε πολύ στην Πία. Να τρως στο ύπαιθρο και κυρίως πάνω στο βουνό, είναι πάντα κάτι ξεχωριστό. Όλα παίρνουν μια άλλη όψη.

– Σύμφωνοι, μπαμπά. Μπορούμε να εξερευνήσουμε το βουνό μου και να φάμε ψηλά στην κορφή; Θα σου βγάλω και μια φωτογραφία ανάμεσα στα λουλούδια και θα τη στείλω στη μαμά. Είμαι σίγουρη ότι θα 'ρθει αμέ-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

σως όταν δει πόσο όμορφα είναι πάνω στα βουνά.

Ο πατέρας της γέλασε και της χάρειψε τρυφερά τα μαλλιά.

– Είμαι σίγουρος, νεαρή μου κυρία, πως υπάρχουν πολύ πιο ενδιαφέροντα πράγματα, από το πρόσωπό μου, στην κορφή ενός βουνού για να φωτογραφίσεις.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε η κυρία Μάγιερ, έχοντας στην αγκαλιά της τον μικρό Μπρούνο.

– Καλημέρα, χαιρέτησε χαρούμενα. Ελπίζω, δεσποινίς, να περάσατε καλά την πρώτη νύχτα στο καινούργιο σας δωμάτιο.

– Ναι, ευχαριστώ κυρία Μάγιερ. Μόνον που με ξύπνησαν πολύ νωρίς οι αγελάδες με τα κουδούνια τους. Αλλά είναι τόσο όμορφα έξω, που είναι κρίμα να κάθεται κανείς στο κρεβάτι. Ο μπαμπάς κι εγώ λέμε σήμερα να πάμε και να κάνουμε πικ - νικ στο βουνό.

– Πρέπει λοιπόν να βιαστώ για να σας ετοιμάσω τα πράγματα. Ο καιρός σίγουρα δεν πρόκειται να χαλάσει.

Λίγα λεπτά αργότερα η κυρία Μάγιερ είχε πιάσει δουλειά στην κουζίνα. Ο Μπρούνο από την άλλη, ήταν καλά στερεωμένος στην στρατούλα του, που 'χε μεταλλικό σκελετό, τέσσερις ρόδες κι ένα κάθισμα από ύφασμα. Ήταν τόσο χαμηλό, ώστε τα μικρά του ποδαράκια να μπορούν να φτάνουν στο πάτωμα. Έτσι, μπορούσε εύκολα να μετακινείται. Φυσικά όμως έπεφτε πάνω σ' ό,τι συναντούσε στο δρόμο του. Αλλά ευτυχώς που το παρκάκι του είχε γύρω - γύρω λάστιχο.

Όταν η Πία κι ο πατέρας της ξεκίνησαν για την εκδρομή τους, μια μεγάλη ευτυχία τους πλημμύρισε. Ο ήλιος ζέσταινε το μονοπάτι που τους έφερνε όλο και πιο ψηλά. Παντού φύτρωναν αγριολούλουδα. Έφτιαχναν ένα χαλί με όμορφα απαλά χρώματα, και έμοιαζαν τόσο εύθραυστα, ώστε η Πία προχωρούσε προσεκτικά. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τα πατήσει.

Μόλις έφθασαν στην κορφή, γύρισε για να θαυμάσει κάτω την κοιλάδα. Η θέα ήταν μαγευτική και τα χρώματα με τις διάφορες αποχρώσεις τους, ούτε ο καλύτερος ζωγράφος δεν θα μπορούσε να τα φτιάξει. Ψηλά, η μια

κορφή του βουνού διαδεχόταν την άλλη. Τα περισσότερα βουνά ήσαν τόσο ψηλά που 'χαν χιόνια ολόκληρο το χρόνο.

Ο πατέρας της τής έριξε μια απορημένη ματιά, καθώς την άκουσε ν' αναστενάζει βαθιά.

– Τι σκέφτεσαι, Πιπ;

– Είναι τόσο όμορφα εδώ πάνω, μπαμπά! Δεν θα 'ταν θαυμαστό να 'σαι ένα αγριολούλουδο πάνω στα βουνά; Έτσι θα μπορούσες τον χειμώνα, όταν θα 'πεφτε το χιόνι, να κοιμάσαι και την άνοιξη, όταν ο ζεστός ήλιος θα το έλιωνε, να ξυπνάς και να έχεις όλο αυτό τον κόσμο δικό σου.

– Ασφαλώς και θα ήταν ωραία, Πιπ. Αλλά τα λουλούδια δεν μπορούν να μιλήσουν και να σκεφτούν. Ο Θεός τα δημιούργησε για να ομορφαίνει τον κόσμο μας. Σκέψου πόσο άχρωμη θα 'ταν η γη χωρίς αυτά. Σκέφτομαι πολλές φορές πόσο καλός είναι ο Θεός για να δημιουργήσει όλα αυτά τα λουλούδια για τη δική μας χαρά.

– Ναι, μπαμπά, το καταλαβαίνω. Μα είναι τόσο ξένοιαστα! Όλα υπάρχουν γι' αυτά: ο ήλιος, η βροχή και ένα μέρος όπου μπορούν να μεγαλώσουν. Δεν χρειάζεται να νοιαστούν για τίποτα!

Ο πατέρας της την κοίταξε τρυφερά.

– Έχεις πολλά προβλήματα, Πιπ;

– Δεν είναι όλα τόσο απλά, μπαμπά. Ξέρεις, εννοώ τη ζωή. Είναι τόσο φοβερό ν' αφήνω πότε τη μαμά και πότε εσένα. Δεν μπορείς να την καταφέρεις να εγκαταλείψει το θέατρο;

Ο πατέρας της, δίστασε για ένα λεπτό.

– Πιπ, δεν είναι και τόσο εύκολο να πείσεις κάποιον ν' αφήσει κάτι που του αρέσει και το αγαπάει. Και η μαμά, είναι ευτυχισμένη πάνω στη σκηνή. Αν δεν θελήσει μόνη της να την αφήσει, εμείς, δεν πρέπει να προσπαθήσουμε να την μεταπείσουμε.

– Αλλά, συνέχισε, καθώς είδε το θλιμμένο προσωπάκι της, εμείς ξέρουμε τι θα κάνουμε. Μπορούμε να προσευχηθούμε γι' αυτό, Πιπ. Ο Ιησούς θέλει να ζούμε όλοι μαζί, σαν μια σωστή οικογένεια. Και μπορεί να κάνει πά-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ντα εκείνο που Του ζητάμε αν είναι σύμφωνο με το θέλημά Του. Έτσι, λοιπόν, αγάπη μου, μην είσαι λυπημένη. Ήδη έχω προσευχηθεί πολύ γι' αυτό το θέμα και είμαι σίγουρος ότι ο Θεός το κρατάει στα χέρια Του.

Η Πία αισθάνθηκε πολύ καλύτερα μετά απ' αυτή τη διαβεβαίωση του πατέρα της. Φαινόταν τόσο σίγουρος ότι όλα θα πάνε καλά! Έτσι, άφησε κατά μέρος τις έννοιες και τις αμφιβολίες για ν' απολαύσει την όμορφη αυτή μέρα.

Βρήκαν ένα μεγάλο επίπεδο βράχο, που τους χρησίμεψε σαν τραπέζι για το μεσημεριανό τους φαγητό. Οι ίδιοι κάθησαν σε δυο μικρές χαμηλές πέτρες. Η κυρία Μάγιερ είχε ξεπεράσει τον εαυτό της στην ετοιμασία για το πικ - νικ. Μέσα στο καλάθι βρήκαν σαλάτα και ζαμπόν, αυγά βραστά και τυρί, βούτυρο, μηλόπιτα και τάρτες με φράουλες. Για ποτό, υπήρχε πορτοκαλάδα για την Πία και καφές για τον μπαμπά της.

– Καταπληκτικό, είπε η Πία, μόλις καταβρόχθισε και το τελευταίο ψιχουλο.

– Ξέρεις, μπαμπά, είπε και ξάπλωσε αναπαυτικά κάτω από τον ζεστό ήλιο, βρίσκω ότι το βουνό μου είναι το ωραιότερο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Και είμαι χαρούμενη που δεν είναι πολύ ψηλό, γιατί τότε θα 'κανε κρύο, αφού θα 'χε όλο το χρόνο χιόνι. Μ' αρέσει όπως είναι και τα όμορφα λουλούδια του με γοητεύουν. Ακόμη και οι κουκουναριές μοιάζουν ευτυχισμένες που μεγαλώνουν στο βουνό μου! Δεν νομίζεις και συ, μπαμπά;

Ο πατέρας της στο μεταξύ είχε κλείσει τα μάτια και φαίνεται ότι τον είχε πάρει ο ύπνος. Η Πία χαμογέλασε γλυκά. Δεν ήταν και τόσο σημαντικό αν συμφωνούσε ή όχι. Εκείνη ήταν βέβαιη πως οι κουκουναριές ήταν πραγματικά ευτυχισμένες.

Μια καινούργια φίλη

– Λυπάμαι πολύ, Πιπ, αγάπη μου, είπε ο πατέρας της μια μέρα όταν κατέβηκε για πρωινό. Πρέπει να πάω για λίγες μέρες στην Ιταλία. Στο εργοστάσιό μας, στο Μιλάνο, παρουσιάστηκαν κάτι δυσκολίες και πρέπει να πάω ο ίδιος προσωπικά. Δεν γίνεται να στείλω κανέναν άλλο.

Μια απογοήτευση απλώθηκε στο πρόσωπο της Πίας, καθώς ξαναζωντάνεψαν στο νου της όλες αυτές οι θαυμάσιες μέρες που 'χαν περάσει μαζί με τον πατέρα της. Τώρα, λοιπόν, θα ξανάμενε μόνη!..

– Πότε θα επιστρέψεις, μπαμπά; μπόρεσε να ρωτήσει λυπημένα.

– Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά θα φροντίσω να γυρίσω όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Η κυρία Μάγιερ προσφέρθηκε να σε φιλοξενήσει, όσο καιρό θα λείπω, στο σπίτι της. Είμαι σίγουρος ότι θα περάσεις καλά. Λυπάμαι, Πιπ, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Βλέπεις, αυτό δεν το 'χα υπολογίσει.

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Μάγιερ έφερε το πρωινό. Χαιρέτησε χαρούμενα την Πιπ.

– Είμαστε όλο χαρά που θα 'ρθετε να μείνετε κοντά μας. Η Τρούντη, είναι περίπου στην ηλικία σας. Ο Γιόχαν είναι ο μεγαλύτερος. Είναι ένα δυνατό αγόρι 13 χρόνων.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Η Πία δεν αισθανόταν και τόσο καλά με τη σκέψη ότι έπρεπε να μείνει στην οικογένεια Μάγιερ. Επειδή πάντα ταξίδευε, πότε στην Αγγλία και πότε στην Ελβετία, δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να δημιουργήσει ιδιαίτερη φιλία. Έτσι της φαινόταν πολύ δύσκολο να προσπαθήσει τώρα. Αλλά η κυρία Μάγιερ ήταν τόσο χαρούμενη κι αυτό της άρεσε. Και τον μικρό Μπρούνο τον γνώριζε κιόλας καλά. Έτσι, δεν ήταν τελείως ξένη με την οικογένεια.

Μετά το πρόγευμα, ο πατέρας της έφυγε. Η Πία συνέχισε να τον χαιρετά μέχρι που 'χασε το αυτοκίνητο από τα μάτια της.

– Μη λυπάστε, δεσποινίς, την παρηγόρησε η κυρία Μάγιερ, καθώς έμπαινε στο σπίτι με βαριά βήματα. Γρήγορα θα 'ναι και πάλι κοντά μας. Όταν ετοιμαστείτε, μπορούμε να πάμε στο σπίτι για να γνωρίσετε την Τρούντη και τον Γιόχαν.

Πήραν μαζί τον στενό κεντρικό δρόμο, που περνούσε από μια πηγή που το νερό της έπεφτε σε μια ξύλινη σκάφη. Ο δρόμος γινόταν όλο και πιο ανηφορικός και οδηγούσε στο πιο ψηλό σημείο του χωριού.

Καθώς περνούσαν μπροστά από τη μικρή εκκλησία, οι καμπάνες της άρχισαν να χτυπούν χαρούμενα, πράγμα που έδωξε μακριά την άσχημη διάθεση της Πίας.

Σε λίγο έφτασαν στο σπίτι των Μάγιερ. Ήταν ένα τυπικό ελβετικό σπίτι φτιαγμένο ολόκληρο από ξύλο. Γλάστρες με κόκκινα γεράνια στόλιζαν τα παράθυρα.

Μόλις πλησίασαν στην εξώπορτα, άνοιξε η πόρτα κι ένα νέο κορίτσι βγήκε έξω. Χαμογέλασε ντροπαλά. Είχε ένα λεπτό πρόσωπο. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήσαν πλεγμένα σε δυο κοτσίδες και τα μάτια της, σκούρα καστανά, ήσαν πολύ λαμπερά. Μόλις έβλεπες αυτό το κορίτσι, σου έκανε αμέσως εντύπωση. Φορούσε άσπρη μπλούζα που 'δενε στο λαιμό με μια ροζ κορδέλα και μαύρη φούστα με μια φαρδιά ζώνη.

– Δεσποινίς, είπε η κυρία Μάγιερ και στράφηκε στην Πία, αυτή είναι η κόρη μου η Τρούντη. Η δεσποινίς Χάγκερ θα μείνει μαζί μας για λίγες μέρες, εξήγησε στην κόρη της. Ο πατέρας της χρειάστηκε να φύγει για την Ι-

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΙΛΗ

ταλία. Τρούντη, θα 'χεις τη φροντίδα της, όσο καιρό μείνει μαζί μας. Θα μοιραστεί μαζί με σένα το δωμάτιό σου. Δείξε της, σε παρακαλώ, ποιο είναι.

Η Τρούντη οδήγησε υπάκουα την Πία πάνω στο δωμάτιό της. Ήταν φωτεινό, ηλιόλουστο με δυο κρεβάτια και μια μικρή τουαλέτα. Κάτω από το παράθυρο ήταν ένας μικρός σοφάς.

– Εδώ κάθομαι πάντα και διαβάζω ή απλώς κοιτάζω τα βουνά, εξήγησε η Τρούντη.

Σ' ένα τοίχο υπήρχε ένα κεντημένο εδάφιο από την Αγία Γραφή που 'λεγε: «*Κείνα που στους ανθρώπους είναι αδύνατα, είναι δυνατά στον Θεό*».

Η Πία κοίταξε για λίγο.

– Το 'χει κεντήσει η μητέρα μου, είπε η Τρούντη. Δεν είναι όμορφο;

Η Πία, συμφώνησε. Σκεφτόταν όλα αυτά που της διηγήθηκε ο πατέρας της τις τελευταίες μέρες στους μακρινούς τους περιπάτους, για τον Ιησού Χριστό. Την είχε βεβαιώσει πως μπορούσε να κάνει τα πάντα, αν ήσαν σύμφωνα με το θέλημά Του, ακόμη κι αυτά που φαίνονταν ακατόρθωτα στους ανθρώπους.

Εκείνη τη στιγμή φώναξε η κυρία Μάγιερ από κάτω:

– Τρούντη, αν θέλετε πάρτε και τον Γιόχαν και πηγαίνετε μια βόλτα στον ήλιο. Θα φωνάξω μόλις ετοιμαστεί το φαγητό.

Ο Γιόχαν τις περίμενε κιόλας κάτω. Η μητέρα του είχε δίκιο όταν έλεγε ότι ήταν γεροδεμένος. Ήταν ψηλός και ξανθός. Τα μάτια του είχαν το ίδιο χρώμα με της αδελφής του. Το καρώ μπλέ - κόκκινο, πουκάμισό του ήταν ανοιχτό στο λαιμό. Φορούσε ένα κοντό καφέ δερμάτινο παντελόνι με τιράντες.

Άπλωσε το χέρι του.

– Καλημέρα, δεσποινίς, πώς είσθε; είπε ευγενικά μ' ένα ελαφρό χαμόγελο. Ελπίζω να σας αρέσει εδώ.

Κοίταζε τους ανθρώπους στα μάτια σαν να προσπαθούσε να μπει μέσα τους και να τους γνωρίσει προσωπικά. Η Πία σχημάτισε μέσα της την εντύπωση πως ήταν από τους ανθρώπους που δεν αλλάζουν και τόσο εύκολα

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

γνώμη.

Οι τρεις τους έκαναν ένα μικρό περίπατο.

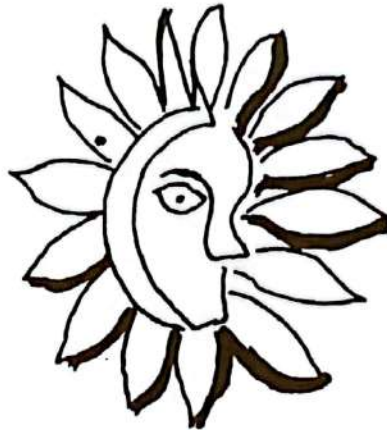
– Σας αρέσει η Ελβετία, δεσποινίς, ρώτησε ο Γιόχαν, καθώς η Πια σταμάτησε για λίγο, για να θαυμάσει το τοπίο.

– Ναι, ναι, Γιόχαν! Αλλά λέγετέ με, σας παρακαλώ, Πια ή αν θέλετε Πιπ. Έτσι με φωνάζει πάντα ο πατέρας μου.

– Πιπ, επανέλαβαν ο Γιόχαν και η Τρούντη μαζί.

Μετά κοίταξε ο ένας τον άλλο και γέλασαν.

– Ναι, Πιπ μας αρέσει πιο πολύ από το... δεσποινίς.

Έγκαιρη σωτηρία

– Θα 'θελες να δεις ένα εντελβάϊς, Πιπ; ρώτησε η Τρούντη. Πάνω στα βουνά υπάρχουν μια - δυο τοποθεσίες που φυτρώνουν πολλά απ' αυτά.

– Αν και φυτρώνουν σ' απόκρημνα μέρη, θα 'θελα πολύ να πάω να τα δω. Αλλά δεν επιτρέπεται να κόψουμε, δεν είναι;

– Ναι, είπε ο Γιόχαν, απαγορεύεται, αλλά μπορούμε να πάμε να τα δούμε. Έλα, Τρούντη, φώναξε στην αδελφή του.

Σκαρφάλωσαν στην απόκρημνη πλαγιά του βουνού που βρισκόταν πίσω από το σπίτι. Τα πολλά αγριολούλουδα που φύτρωναν παντού είχαν μια τόση ομορφιά, που άναψαν στην Πία την επιθυμία να κόψει μια αγκαλιά απ' αυτά και να τα στείλει στο Λονδίνο, στη μητέρα της. Άραγε, «το χρυσό καλοκαίρι» συνέχιζε να παίζεται πάντα με την ίδια επιτυχία; Και η μητέρα της ήταν πραγματικά ευτυχισμένη;..

– Εκεί πέρα, Πιπ! φώναξε ο Γιόχαν, αφού σκαρφάλωσε ακόμα λίγο κι έφτασε σ' ένα μικρό κατάφυτο πλάτωμα.

Η Πία, νόμισε πως βρισκόταν στην κορφή του κόσμου. Η κοιλάδα που εκτεινόταν κάτω και το ποτάμι έμοιαζε σαν μια ασημένια κορδέλα που 'χε πεταχτεί α-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

φρόντιστα. Όσο το μάτι της μπορούσε να δει, γύρω της υψώνονταν χιονισμένα βουνά. Ο Γιόχαν ξάπλωσε κάτω κι έσκυψε πάνω από την άκρη του πλατώματος.

Πρότεινε στα δυο κορίτσια να κάνουν το ίδιο. Μετά τους έδειξε πολλές θέσεις πλάϊ στους βράχους όπου φύτεωναν εντελβάις.

– Είναι πολύ όμορφα, μα εγώ προτιμώ πάντα τις ανεμώνες, είπε η Τρούνη με δυνατή φωνή. Έχουν ένα τόσο όμορφο μωβ και λιλά χρώμα!

– Εσύ και οι ανεμώνες σου, είπε θυμωμένα ο Γιόχαν. Αν ήταν στο χέρι της, Πιπ, θα 'σπερνε τις κοιλάδες κι όλα τα βουνά μ' ανεμώνες.

– Βρίσκω, ότι σ' αυτά τα λουλούδια υπάρχει μια ξεχωριστή ομορφιά, είπε γρήγορα η Πία. Εμένα μ' αρέσουν κάτι μικρά κίτρινα, που μοιάζουν σαν μικρούλια πιατάκια.

– Α, αυτά φυτρώνουν παντού μέσα στα λιβάδια. Δεν είναι όμως τόσο απαλά σαν τα εντελβάις.

– Ακούς τα κουδουνίσματα των αγελάδων εκεί πάνω, Πιπ; ρώτησε ο Γιόχαν. Ο πατέρας είναι πολύ ψηλά στα βουνά και προσέχει τις αγελάδες μας. Απόψε όμως θα επιστρέψει κοντά μας. Για έλα προς τα δω. Θέλουμε να δούμε αν μπορούμε να τον αναγνωρίσουμε.

Η Πία ανασηκώθηκε βιαστικά για να τρέξει κοντά τους, γιατί είχε στο μεταξύ προχωρήσει λίγο. Ξαφνικά, σκόνταψε σε μια πέτρα που 'ταν σκεπασμένη με χόρτα. Έχασε την ισορροπία της και γλίστρησε πάνω από την άκρη του πλατώματος, βγάζοντας μια δυνατή κραυγή. Μάταια προσπάθησε να πιαστεί από κάτι θάμνους που φύτεωναν στο βράχο. Της έμειναν στα χέρια μόνον κάτι ρίζες από χόρτα. Φοβισμένη όλο και κατρακυλούσε πιο χαμηλά, ως ότου κάτι χαμόκλαδα σταμάτησαν το επικίνδυνο πέσιμό της. Ήταν όμως ένα αβέβαιο σταμάτημα. Κάθε στιγμή μπορούσε κι αυτά να παρασύρει με το βάρος του σώματός της. Για λίγα λεπτά έμεινε εκεί τελείως ζαλισμένη. Όμως, άκουγε από πολύ μακριά να φωνάζουν τ' όνομά της.

– Πιπ! Εεε... Πιπ! Είσαι καλά;

Σιγά - σιγά άνοιξε τα μάτια. Κοίταξε προς τα πάνω και

Σκαρφάλωσαν στην απόκρημνη πλαγιά, που βρισκόταν πίσω από το σπίτι.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

είδε δυο πρόσωπα γεμάτα αγωνία να την κοιτάζουν από την άκρη του πλατώματος.

– Δεν... νομίζω... να έχω τίποτα, απάντησε η Πία με αδύνατη φωνή, αλλά... ωχ... πονάω παντού!

– Μην κουνιέσαι καθόλου, τη διέταξε ο Γιόχαν. Τρέχω γρήγορα για να ζητήσω βοήθεια. Η Τρούντη θα μείνει εδώ και θα σου κρατάει συντροφιά. Και, Πιπ, για κανένα λόγο μην κοιτάξεις προς τα κάτω! Κοίτα μόνο προς τα πάνω, μη το ξεχάσεις, πάντα προς τα πάνω!

Η Πία τους άκουσε που μιλούσαν. Μετά ο Γιόχαν θα πρέπει να έφυγε, γιατί φάνηκε πάλι το πρόσωπο της Τρούντη στην άκρη του βράχου.

– Ο Γιόχαν πολύ γρήγορα θα 'ναι πίσω, Πιπ και θα σ' ανεβάσουμε επάνω.

– Μου φαίνεται σαν να ζαλιζομαι λιγάκι, είπε η Πία, καθώς προσπάθησε ν' ανασηκώσει λιγάκι το κεφάλι της. Το κεφάλι μου μοιάζει σαν ξένο.

– Μην κουνιέσαι! Σε παρακαλώ, μην κουνιέσαι Πιπ, κινδυνεύεις να κυλήσεις ακόμα πιο βαθιά, τη συμβούλεψε η Τρούντη μ' αγωνία. Κάθησε τελείως ήσυχη και θα σου μιλάω εγώ για να ξεχνάς λίγο τους πόνους σου. Είσαι πολύ άσχημα; τη ρώτησε με συμπόνια.

Η Πία είχε συσπάσει το πρόσωπό της από τον πόνο, καθώς προσπάθησε να κουνήσει λίγο το χέρι της.

– Δεν είμαι και τόσο άσχημα, Τρούντη, αλλά τα χέρια μου πονάνε λιγάκι.

– Πολύ λυπάμαι, Πιπ. Θα 'θελα να μπορούσα κάτι να κάνω για σένα, που να σε ανακουφίσει. Είμαι όμως σίγουρη, ότι όπου να 'ναι θα γυρίσει ο Γιόχαν με βοήθεια. Ο Γιόχαν είχε δίκιο που σου 'πε να κοιτάξεις μονάχα προς τα πάνω. Ένα μάλιστα απ' τ' αγαπημένα εδάφια του πατέρα μου είναι και αυτό: «ας αποβλέπουμε στον Ιησού». Γιατί μονάχα Εκείνος μπορεί να σηκώνει όλα μας τα βάρη και τις φροντίδες, αν Τον εμπιστευόμαστε. Είναι ένας θαυμάσιος Κύριος, Πιπ.

Η Πία παρόλο που 'ταν ζαλισμένη, σκεφτόταν: Τι περίεργο! Όλοι οι άνθρωποι που γνωρίζουν τον Ιησού, Τον ονομάζουν θαυμαστό!..

ΕΓΚΑΙΡΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

– Πολλοί άνθρωποι κοιτάνε σε λαθεμένη κατεύθυνση, συνέχισε η Τρούντη, γι' αυτό και οδηγούνται σε λανθασμένα αποτελέσματα και πολλές φορές στην καταστροφή. Όταν όμως κοιτάζουμε στον Ιησού Χριστό, περπατάμε στο σωστό δρόμο.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ακούστηκαν φωνές. Επιτέλους η βοήθεια ερχόταν. Το σώμα της Πίας πονούσε φοβερά και τα χαμόκλαδα δεν ήσαν και τόσο αναπαυτικά. Είχαν μικρά αγκάθια που της τρυπούσαν το δέρμα.

Ο Γιόχαν συνοδεύοταν από τρεις άντρες, που είχε βρει στο χωριό. Έφεραν μαζί τους πολλά σχοινιά για να μπορέσουν να τραβήξουν την Πία.

– Τρούντη, πώς πάει; ήταν η πρώτη του ερώτηση.

– Καλά, αλλά βιαστείτε λιγάκι. Φοβάμαι ότι θα λιποθυμήσει.

Οι τρεις άντρες έδεσαν τα σχοινιά στη μέση τους και μετά ο ένας απ' αυτούς άρχισε προσεκτικά να κατεβαίνει το βουνό. Μετά από λίγο, που για την Πία φάνηκε αιώνας, η σωτηρία την είχε φτάσει. Και κείνη γαληνεμένη, εμπιστεύθηκε τ' αδύναμο σωματάκι της στα δυνατά χέρια που την πλησίασαν κι έγειρε λιπόθυμη στην αγκαλιά του.

Με την οικογένεια Μάγιερ

Η Πία σαν σε όνειρο θυμόταν ότι ο σωτήρας της την έφερε στο σπίτι της κυρίας Μάγιερ. Η κυρία Μάγιερ είχε πολύ τρομάξει μ' αυτό που συνέβηκε και μάλωσε την Τρούντη και τον Γιόχαν, που δεν πρόσεξαν αρκετά την Πία. Η Πία ήθελε να της εξηγήσει πως ήταν ένα ατύχημα και πως τα παιδιά δεν έφταιγαν καθόλου, μα δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη. Καθώς μάλιστα την ξάπλωσαν στο μαλακό σοφά, την πήρε αμέσως ο ύπνος.

Ύστερα από ώρες, μέσα στον ύπνο της, σαν ν' άκουσε μια φωνή. Σιγά - σιγά άνοιξε τα μάτια της.

– Αχ, δεσποινίς, πώς αισθάνεσθε τώρα; ήθελε να πληροφορηθεί η κυρία Μάγιερ. Φοβηθήκαμε όλοι μας τόσο πολύ. Αλλά τώρα, δόξα στον Θεό, ήρθε λίγο χρώμα στο πρόσωπό σας.

– Νομίζω πως είμαι καλά, είπε η Πία δισταχτικά και σιγά - σιγά ανασηκώθηκε. Μονάχα αυτό το χέρι με πονάει λίγο.

– Ήταν εδώ κι ο γιατρός, ενώ σεις ακόμα κοιμόσαστε. Είπε ότι δεν υπάρχει κάταγμα, αλλά πρέπει για λίγες μέρες ν' αναπαυθείτε. Τώρα δεσποινίς, προσπαθείστε να φάτε λίγη σούπα. Θα σας δώσει νέες δυνάμεις.

Η σούπα ήταν πολύ νόστιμη και η Πία αισθανόταν τη γλυκιά ζέστη να κατεβαίνει σ' όλο της το σώμα. Εκείνη

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ένας γεροδεμένος άντρας. Το πρόσωπό του είχε μαυρίσει από τον ήλιο στο βουνό. Παρόλη τη δύναμη που φαινόταν πως είχε, τα χαρακτηριστικά του είχαν μια γλυκύτητα που έκαναν την Πία να τον συμπαθήσει αμέσως. Για μια στιγμή σκέφτηκε πού τον είχε ξαναδεί. Μα φυσικά, πρέπει να είναι ο πατέρας της Τρούντη! Έχει τα ίδια γλυκά καστανά μάτια και το ίδιο φιλικό βλέμμα.

– Λοιπόν Πιπ, δεν σε πειράζει που σε φωνάζω έτσι, πρέπει να είσαι πολύ χαρούμενη που είσαι ακόμα στη ζωή. Αν εκείνα τα χαμόκλαδα δεν σε είχαν συγκρατήσει, θα 'χες πέσει καμιά εκατοστή μέτρα πάρα κάτω. Ευχαριστούμε τον Θεό μ' όλη μας την καρδιά για τη διάσωσή σου. Αυτός έβαλε στο δρόμο σου τα χαμόκλαδα, που εμπόδισαν την πτώση σου.

– Είμαστε τόσο χαρούμενοι, Πιπ, που είσαι γερή, είπε η Τρούντη με χαρά καθώς πλησίασε κοντά της μαζί με τη μητέρα και τον Γιόχαν. Είχαμε τόσο φοβηθεί όταν σε είδαμε εκεί πεσμένη!

– Δεν φταίτε εσείς, Τρούντη! Καθώς σηκώθηκα, σκόνταψα σε κάτι – νομίζω σε μια πέτρα – κι έχασα την ισορροπία μου. Όλα συνέβηκαν τόσο γρήγορα και βρέθηκα εκεί κάτω, πριν καλά - καλά καταλάβω τι μου είχε συμβεί. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σου, Γιόχαν, είπε και στράφηκε προς αυτόν. Θα πρέπει να έτρεξες σαν τρελός. Σου είμαι ευγνώμων!

Ο Γιόχαν κοκκίνισε λιγάκι.

– Είμαι χαρούμενος που βρήκα εκείνους τους άντρες. Έρχονταν από την πέρα μεριά του χωριού όταν τους συνάντησα και ήθελαν ν' ανέβουν στα βουνά. Γι' αυτό είχαν τα σχοινιά μαζί τους.

– Δεν είναι θαυμαστό, Γιόχαν, ότι ο Κύριος φροντίζει για όλα όσα χρειαζόμαστε; είπε ο πατέρας.

– Η Τρούντη, όλη την ώρα μου μιλούσε για να μη σκέφτομαι τους πόνους μου, συνέχισε τη διήγησή της η Πία. Τι μου είπες σε μια στιγμή Τρούντη; Ήμouνα ζαλισμένη, αλλά θυμάμαι ότι τα λόγια σου εκείνα με βοήθησαν.

Φοβισμένη, όλο και κατακυλούσε πιο χαμηλά, μέχρι που κάποια χαμόκλαδα σταμάτησαν το επικίνδυνο πέσιμό της.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

– «Να αποβλέπεις στον Ιησού» δηλαδή να έχεις στραμμένο το βλέμμα σου στον Ιησού, απάντησε η Τρούντη. Διηγήθηκα, πατέρα, στην Πία, ότι είναι ένα από τα πιο αγαπημένα σου εδάφια.

– Ναι, Τρούντη, έτσι είναι. Όλα τα άλλα γίνονται ασήμαντα μπροστά στον Ιησού.

– Νομίζω ότι το ίδιο πιστεύει και ο πατέρας μου, είπε η Πία. Πάντα μου τονίζει πόσο μεγάλος είναι ο Ιησούς και πόσο θαυμαστός.

– Αυτό είναι υπέροχο. Ξέρεις, Πία, τον ύμνο «με το βλέμμα στραμμένο, στου Χριστού τη μορφή»;

Η Πία κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

– Τότε θα τον ψάλουμε για να τον μάθεις και συ. Ελάτε, όλοι μαζί!

Η κυρία Μάγιερ, κάθησε αμέσως στο πιάνο. Ο άντρας της πήρε το τσίτερ, ο Γιόχαν το φλάουτο, ενώ η Τρούντη άρχισε να ψάλει τον ύμνο με τη γλυκειά της τη φωνή.

– Τώρα, είπε ο κύριος Μάγιερ, θα συνεχίσουμε με μερικά χαρούμενα τραγουδάκια που πιστεύω να ενθουσιάσουν το κοινό μας.

Υποκλίθηκε με επιτηδευμένη επισημότητα στην Πία και ο Γιόχαν αμέσως τον μιμήθηκε, ενώ η Τρούντη έκανε μια βαθιά υπόκλιση μέχρι το πάτωμα.

Καθώς οι χαρούμενες μελωδίες γέμιζαν το δωμάτιο, η Πία ένιωσε πολύ ευτυχισμένη και πολύ κοντά σ' αυτή την οικογένεια, που ήταν τόσο συμπαθητική κι εγκάρδια.

Γαλήνιες ώρες

Ο ζεστός καλοκαιριάτικος ήλιος που έμπαινε από το παράθυρο, ξύπνησε την Πία το άλλο πρωί. Καθώς προσπάθησε όμως ν' αλλάξει θέση στο κρεβάτι, τα κόκκαλά της πόνεσαν πολύ. Αμέσως τότε θυμήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί χθες. Όμως, ο ύπνος της είχε κάνει πολύ καλό και ήδη αισθανόταν καλύτερα.

– Καλημέρα, Πιπ, είπε μια χαρούμενη φωνή. Το πρωινό σου είναι έτοιμο.

Η Τρούντη στάθηκε κοντά στο κρεβάτι. Στα χέρια της κρατούσε ένα δίσκο και χαμογελούσε στη φίλη της με χαρά.

– Σήμερα φαίνεσαι πολύ καλά, Πιπ. Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι. Ο μπαμπάς και ο Γιόχαν έχουν φύγει εδώ και πολλές ώρες με τις αγελάδες. Η μαμά μου 'πε να σε βοηθήσω στις σκάλες, αφού τελειώσεις το πρωινό σου, γιατί μόνη σου ίσως να μη μπορέσεις ακόμη. Αν θέλεις μπορείς να καθήσεις έξω στον ήλιο. Α, και κάτι ευχάριστο. Έχεις γράμμα από την Ιταλία! Φαντάζομαι ότι θα 'ναι από τον πατέρα σου.

Λέγοντας αυτά η Τρούντη, έβγαλε από την τσέπη της ποδιάς της το γράμμα.

– Ναι, Τρούντη, είναι από τον μπαμπά μου, κι έσκισε με βιασύνη το φάκελλο.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

– Δεν είναι θαύμα; Γράφει πως την Πέμπτη θα 'ναι σπίτι. Σκέψου, όταν θα του διηγηθώ τι μου συνέβηκε! Ασφαλώς τα δικά μας γεγονότα ήταν πιο συνταρακτικά απ' του Μιλάνου!

– Τι κρίμα, Πιπ, που δεν μπορείς να μείνει εδώ περισσότερο, είπε η Τρούντη λυπημένη. Τουλάχιστον να 'μηνες μια βδομάδα.

– Τρούντη, έχω να σου προτείνω κάτι. Τι θα 'λεγες αν ζητούσα από τον πατέρα μου να 'ρχόσουν να μείνεις για λίγο μαζί μας;

Η Πία ήταν πολύ ευτυχισμένη. Επιτέλους, εδώ πάνω στα βουνά είχε βρει μια φίλη.

Όλη τη μέρα η οικογένεια την πέρασε έξω στον καθαρό αέρα, μπροστά στο σπίτι βέβαια. Κι ο Μπρούνο βρισκόταν πάντοτε εκεί που... δε θα 'πρεπε να βρίσκεται. Όλα ήθελε να τα περιεργαστεί και να τα εγγίξει. Απελπισμένη τελικά η μητέρα του, τον ξάπλωσε στο κρεβάτι για το μεσημεριανό του ύπνο. Η Τρούντη έφερε το εργόχειρό της και άρχισε να κεντάει την ελβετική σημαία πάνω σ' ένα μαντήλι. Η Πία ζήλεψε και την παρακάλεσε να της δείξει τη βελονιά.

– Η μαμά κι εγώ κεντάμε πολύ τους χειμωνιάτικους μήνες, Πιπ, είπε η Τρούντη. Όταν έξω το χιόνι έχει σκεπάσει τα πάντα και μέσα στο σπίτι η φωτιά από τα ξύλα σε καλωσορίζει, είναι θαυμάσια να κάθεσαι δίπλα της, κι όλα αυτά τα όμορφα χρώματα και σχέδια να τα κεντάς πάνω στον καμβά. Η μαμά αγοράζει τις χρωματιστές κλωστές από τα μαγαζιά του χωριού ή κάτω στην πόλη.

Η Πία, με τις οδηγίες της Τρούντη, άρχισε να κεντάει, αλλά της χρειάστηκε σχεδόν ολόκληρη μέρα για να κάνει μια γωνιά του μαντηλιού. Και βέβαια έπρεπε να παραδεχτεί ότι η δουλειά της δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη δουλειά της Τρούντη.

Η συντροφιά με την Τρούντη, έδινε στην Πία μεγάλη χαρά. Ήταν εγκάρδια και προσεκτική και χαιρόταν ειλικρινά όταν της έλεγε η Πία ότι οι πόνοι από το πέσιμό της όλο και λιγόστευαν.

Ένα ασπρόμαυρο τσοπανόσκυλο γαύγισε πολλές φορές, καθώς πλησίαζαν.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Νωρίς το βράδυ γύρισαν από τη δουλειά τους στα βουνά, ο πατέρας με τον Γιόχαν. Ο κύριος Μάγιερ ζήτησε αμέσως να μάθει τα νέα της Πίας. Μετά πήρε το μικρό του γιο και τον σήκωσε ψηλά στον αέρα.

– Ήταν καλό παιδί σήμερα; ρώτησε τη γυναίκα του χαμογελώντας, ξέροντας όμως από πριν την απάντηση που θα 'παιρνε.

– Όχι, Βίλχελμ, δεν ήταν καλύτερος από χθες, προχθές ή αντιπροχθές!

– Μπρούνο, φοβάμαι ότι είσαι ίδιος ο πατέρας σου! είπε γελώντας και τον άφησε πάλι κάτω στο πάτωμα.

Στο βραδινό φαγητό υπήρχε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα. Ο κύριος Μάγιερ έκανε προσευχή και ευχαρίστησε τον Κύριο για όλες τις ευλογίες της ημέρας.

Στο σπιτικό της οικογένειας Μάγιερ, βασιλεύε μια βαθιά ειρήνη. Η Πία δεν μπορούσε να την περιγράψει, αλλά την αισθανόταν απόλυτα. Διακρινόταν σ' όλες τις εκδηλώσεις τους. Ήσαν το ίδιο εγκάρδιοι μεταξύ τους όσο και στην ίδια. Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτό. Φαίνονταν να έχουν χαρά μέσα τους και τούτη η χαρά εκδηλωνόταν σ' ό,τι έκαναν.

Η Πία αισθανόταν τόσο πολύ άνετα σ' αυτό το σπιτικό!..

Η μυστική λίμνη

– Πιπ, αισθάνεσαι πολύ καλύτερα, δεν είναι έτσι; ρώτησε η Τρούντη την άλλη μέρα. Και αύριο έρχεται ο πατέρας σου. Η μαμά σήμερα, πρότεινε να πάμε να επισκεφτούμε τον παππού. Μένει στα βουνά, περίπου τέσσερα χιλιόμετρα από δω. Νομίζεις ότι μπορείς να περπατήσεις τόσο πολύ, Πιπ, τη ρώτησε μ' ανησυχία.

Η Πιπ χαμογέλασε στη φίλη της.

– Μα βέβαια, Τρούντη. Νιώθω αρκετά καλά. Μονάχα λίγες μελανιές μου μείνανε. Αυτό είναι όλο κι όλο. Θέλω πολύ να πάμε.

– Ο παππούς μένει σ' ένα παλιό αλλά πολύ όμορφο σπίτι, ψηλά στα βουνά. Το χειμώνα όμως ο πατέρας τον φέρνει κάτω και μένει μαζί μας, γιατί το χιόνι σκεπάζει σχεδόν όλο το σπίτι. Είναι τότε πολύ όμορφα εκεί πάνω, μα η ζωή κείνη την εποχή γίνεται πολύ σκληρή. Καταλαβαίνεις, πως δεν είναι και τόσο ευχάριστο να μην μπορείς ν' ανοίξεις την πόρτα σου από το χιόνι!

Μικρά άσπρα σύννεφα έτρεχαν στο γαλανό ουρανό. Η κυρία Μάγιερ έδεσε τον μικρό Μπρούνο στην πλάτη της, κι έτσι έμοιαζε να κάθεται σε καρέκλα.

Ακολούθησαν το μονοπάτι που πήγαινε προς το βουνό. Ο δρόμος ήταν αρκετός, αλλά δεν βιάζονταν καθόλου. Σταματούσαν κάθε τόσο για να θαυμάσουν το

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

τοπίο ή για να μαζέψουν λουλούδια.

– Ξέρεις, Πιπ, είπε η κυρία Μάγιερ, όταν μετά από μια μεγάλη ανηφοριά σταμάτησαν για να κοιτάξουν την κοιλάδα που εκτεινόταν μπροστά τους. Έχω περάσει όλη μου τη ζωή εδώ πάνω στα βουνά κι όμως δεν βρίσκω κάθε μέρα λόγια ικανά να ευχαριστήσω τον Θεό για την ωραία Του δημιουργία.

Το σπίτι του παππού Μάγιερ ήταν πολύ παλιό. Το ξύλο, από τα πολλά χρόνια που 'χαν περάσει, είχε γίνει κατάμαυρο. Όμως παρόλα αυτά ήταν πολύ όμορφο. Η Πία ένιωσε αμέσως μόλις μπήκε στο σπίτι αυτό ένα παράξενο αίσθημα ασφάλειας.

Ένα ασπρόμαυρο τσοπανόσκυλο γαύγισε πολλές φορές, καθώς πλησίαζαν. Μόλις όμως τους αναγνώρισε, άρχισε να κουνάει την ουρά του.

Ο παππούς Μάγιερ βγήκε να τους καλωσορίσει. Ήταν ψηλός και παρόλη την ηλικία του ήταν ευθυτενής. Τα μαλλιά του ήσαν κάτασπρα, όπως το χιόνι επάνω στις κορφές των βουνών.

Συνόδεψε τους επισκέπτες του στη δροσερή του βεράντα και τους πρόσφερε παγωμένη λεμονάδα. Ύστερα, στράφηκε στην Πία:

– Ο γιος μου ήταν εδώ χθες και μου διηγήθηκε για το πέσιμό σου. Αγαπητή μου Πία –και της έκλεισε το μάτι– δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θα μας κατάστρεφες τα βουνά!..

Ήταν φανερό πως του παππού της Τρούντη άρεσαν πολύ οι επισκέψεις.

– Καμιά φορά αισθάνομαι λίγο μοναχικά εδώ πάνω, είπε στην Πία ενώ έτρωγαν το μεσημέρι, και χαίρομαι κάθε φορά που βλέπω τα εγγόνια μου. Πόσο γρήγορα μεγαλώνει ο Μπρούνο!

– Θα 'θελα, παππού, να δείξω στην Πιπ τη λίμνη, είπε η Τρούντη αφού είχαν αποφάσει και τα είχαν όλα συγυρίσει.

– Ναι, ναι παιδιά, πηγαίνετε ν' απολαύσετε το όμορφο αυτό απόγευμα. Εμείς θα τα πούμε με τη μητέρα, όσο εσείς θα λείπετε. Πάρε μαζί σου και τον Φριτς,

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΙΜΝΗ

Τρούντη. Έχει ανάγκη ο καημένος από περίπατο. Κάθεται πολύ μόνος του, μαζί μου.

Μόλις άκουσε τ' όνομά του το σκυλί, σηκώθηκε κουνώντας την ουρά του. Ήταν η χαρά του να τρέχει πάνω στο βουνό. Η Τρούντη του χάρριδεψε το ωραίο του σαν μετάξι, τρίχωμα.

– Έλα, αγόρι μου, δείξε μας το δρόμο. Θα σου δείξω και μια μυστική λίμνη, Πιπ. Δεν είναι βέβαια τόσο μυστική, αλλά ο Γιόχαν κι εγώ την ανακαλύψαμε μόλις πέρσι. Και είμαστε σχεδόν βέβαιοι πως κανένας άλλος δεν τη γνωρίζει, εκτός φυσικά απ' τον παππού. Μονάχα οι ορειβάτες μπορούν να την ανακαλύψουν. Είναι τόσο όμορφη, Πιπ! Περιτριγυρίζεται από βουνά και στις όχθες της φυτρώνουν κουκουναριές.

Τα κορίτσια επιτέλους ξεκίνησαν και ο Φριτς έτρεχε μπροστά! Κάθε τόσο όμως σταματούσε για να σιγουρευτεί ότι τον ακολουθούσαν. Μετά γαύγιζε χαρούμενα και ορμούσε και πάλι μπροστά.

Περπάτησαν μέσα από όμορφα λιβάδια, κατέβηκαν πλαγιές ή σκαρφάλωσαν πάνω σε λόφους με ψηλές κουκουναριές που υψώνονταν μεγαλόπρεπα. Τελικά, η Πία σταμάτησε τελείως εξαντλημένη.

– Τρούντη, αναστέναξε, δεν μπορώ να πάρω ούτε ανάσα πιά.

Η Τρούντη στηρίχτηκε στον κορμό ενός δέντρου κι έμεινε για λίγο σιωπηλή.

– Δεν είμαστε μακριά, Πιπ, αλλά μπορείς να ξεκουραστείς για λίγο. Ίσως δεν έπρεπε να περπατήσουμε τόσο πολύ μετά από το πέσιμό σου. Έπειτα, ο αέρας εδώ είναι τόσο διαφορετικός απ' ό,τι κάτω στην κοιλάδα. Εύκολα λαχανιάζει κανείς όταν ανεβαίνει ψηλά, όταν μάλιστα δεν είναι συνηθισμένος.

– Πιπ, κοίτα εκεί πέρα! μπορείς να δεις το νερό που λάμπει ανάμεσα από τα δέντρα. Αυτή είναι η μυστική μας λίμνη, φώναξε η Τρούντη θριαμβευτικά.

Στο μεταξύ η Πία είχε συνέλθει κι έτσι πήραν πάλι το δρόμο για την όμορφη μικρή λίμνη, που την έκρυβαν τόσο καλά τα βουνά και οι κουκουναριές. Λαμποκοπούσε

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

σαν πολύτιμο πετράδι στο φωτεινό καλοκαιριάτικο ήλιο.

– Δεν είναι όμορφα, Πιπ; Στις περισσότερες λίμνες επικρατεί μπλε, αλλά ψηλά στις Άλπεις το χρώμα τους έρχεται πιο πολύ τουρκουάζ. Ο Γιόχαν μάλιστα υποστηρίζει πως το νερό τους έρχεται κατευθείαν από τους παγετώνες.

Η Πία κοιτάξε για λίγο το διάφανο νερό που 'μενε ακίνητο και τα βουνά και τα δέντρα που καθρεφτίζονταν μέσα σ' αυτό.

– Η μαμά έχει μια αλυσίδα σ' αυτό το πρασινογάλαζο χρώμα, είπε σκεφτικά. Της την έχει αγοράσει ο μπαμπάς από τη Ζυρίχη.

Με τη θύμηση αυτή της ξέφυγε ένας μικρός αναστεναγμός. Αλλά γρήγορα φωτίστηκε πάλι το πρόσωπό της.

– Μπορούμε να βουτήξουμε λίγο τα πόδια μας; Από το πολύ περπάτημα τα αισθάνομαι να πετάνε φωτιές.

– Βέβαια, Πιπ, αλλά το νερό θα 'ναι σίγουρα παγωμένο.

Τα δυο κορίτσια κάθισαν σ' ένα βράχο δίπλα στη λίμνη κι έβγαλαν τις κάλτσες και τα παπούτσια τους.

– Μοιάζει σαν να μπαίνει κανείς σε πάγο, είπε η Πιπ ανατριχιάζοντας. Μου πονέσανε τα κόκκαλα.

Το νερό της λίμνης ήταν παγωμένο, αλλά ο ήλιος ήταν πολύ ζεστός. Ξάπλωσαν λοιπόν πάνω στο βράχο για να ζεστάνουν τα πόδια τους, ενώ ο Φριτς έτρεχε γύρω από τη λίμνη.

– Πιπ, ρώτησε η Τρούντη δισταχτικά, γιατί δεν ήρθες μαζί με τη μητέρα σου στην Ελβετία; Μήπως δεν είναι καλά;

Η Πία λιγάκι στεναχωρήθηκε. Η θύμηση της αλυσίδας της μητέρας της είχε ξυπνήσει μέσα της τη νοσταλγία. Και τώρα η ερώτηση της Τρούντη!

Αλλά με μια φίλη, με μια αληθινή φίλη, μπορείς να τα πεις όλα. Γι' αυτό και η Πία, παίρνοντας βαθιά αναπνοή, άνοιξε την καρδιά της στην Τρούντη.

Της είπε πόσο δύσκολο ήταν γι' αυτή να ζει ένα μέρος του χρόνου στην Ελβετία και τον υπόλοιπο καιρό στην Αγγλία, πότε με τη μητέρα και πότε με τον πατέρα

Μοιάζει σα να μπαίνει κανείς σε πάγο, είπε η Πιπ, ανατριχιάζοντας.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

της. Κι ακόμη, πόσο νοσταλγούσε ένα πραγματικό σπιτικό, που θα κατοικούσε μαζί με τον πατέρα και την μητέρα της.

Όταν τέλειωσε, έπεσε για λίγο σιωπή ανάμεσά τους. Μετά η Πία κοίταξε την Τρούντη. Τα μάτια της φίλης της έδειχναν βαθιά συμπάθεια.

– Λυπάμαι, Πιπ. Θα πρέπει να 'ναι φοβερό για σένα. Ξέρεις τι θα κάνω; Θα προσευχηθώ γι' αυτό. Θα δεις, Πιπ, ότι ο Θεός θα τα τακτοποιήσει όλα.

Η Πία, ακούγοντας τα πειστικά αυτά λόγια της φίλης της, ένιωσε ξαφνικά σαν να 'φυγε το βάρος από πάνω της. Πίστεψε πως ο Θεός θα ένωνε και πάλι την οικογένειά της.

Τα δυο κορίτσια γέλασαν με κατανόηση και έβαλαν τις κάλτσες και τα παπούτσια τους. Σφύριξαν του Φριτς, που ήρθε τρέχοντας από την άλλη μεριά την λίμνης και πήραν το δρόμο για το σπίτι του παππού.

Ο Μπρούνο κάνει... ντουζ

– Λοιπόν, Πιπ, σ' αρέσει η μυστική μας λίμνη; ρώτησε ο παππούς της Τρούντη, όταν τα δυο κορίτσια επέστρεψαν.

Ο Φριτς στο μεταξύ πλησίασε τον κύριό του και κάθισε στα πόδια του. Είχε κουραστεί ο καημενούλης από το πολύ τρέξιμο.

– Ήταν θαυμάσια! απάντησε η Πία. Όλα εκεί είναι τόσο ήσυχα και...

– Ειρηνικά; είπε ο παππούς.

Η Πία κούνησε το κεφάλι της.

– Πιστεύω ότι είναι ένα από τα πιο ήσυχα μέρη της γης. Συχνά πήγαινα τ' απομεσήμερα εκεί μαζί με τον Φριτς και διάβαζα τη Βίβλο μου δυνατά, καθισμένος στην όχθη της.

– Παππού! διέκοψε η Τρούντη. Δεν θέλεις βέβαια να πεις ότι καταλάβαινε ο Φριτς αυτό που διάβαζες;

– Όχι, Τρούντη, δεν το νομίζω. Αλλά έδειχνε περισσότερη προσοχή από άλλους ανθρώπους στους οποίους έχω μιλήσει για τα πράγματα του Θεού. Όπως και να 'ναι περάσαμε όμορφες ώρες εκεί πάνω, παίρνοντας κάτι από τη γαλήνια ατμόσφαιρα που επικρατεί σ' αυτό το μέρος. Γυρίζαμε συνήθως, όταν ο ήλιος χανόταν πίσω από τα βουνά και το χιόνι πάνω στις κορφές φωτιζόταν

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

από ένα ροζ φως.

Αναστέναξε βαθιά στη θύμηση αυτή.

– Τώρα δυστυχώς, είμαι πολύ γέρος για τόσο μακρινές εκδρομές. Αλλά τουλάχιστον σήμερα μπόρεσε να χαρεί ο Φριτς είπε κι έσκυψε να χαϊδέψει μ' αγάπη το μαλλιαρό κεφάλι.

Η κυρία Μάγιερ όσο έλειπαν τα κορίτσια δεν είχε μείνει αργή. Είχε ψήσει στον παμπάλαιο φούρνο μικρά κέϊκ, που τώρα σερβίριζε στο τραπέζι. Η Πία, μόλις ένιωσε τη γαργαλιστή μοσχοβολιά τους κατάλαβε πόσο πειούσε. Σ' απίστευτο μάλιστα χρόνο μαζί με την Τρούντη αταβρόχθισαν από τρία κέϊκ, πίνοντας μαζί και από ένα ιοτήρι λεμονάδα.

– Η ώρα περνάει. Πρέπει να ξεκινήσουμε για το πιπίτι, είπε η κυρία Μάγιερ και έριξε μια ματιά στο μεγάλο ρολόϊ, που μόλις χτυπούσε πεντέμισυ το απόγιομα. Ο Βίλχελμ κι ο Γιόχαν θα πεινάνε μόλις κατέβουν απ' το βουνό. Κι αν το φαγητό δεν είναι έτοιμο...

Κούνησε το κεφάλι της σαν να 'θελε να διώξει την ανυπόφορη σκέψη να πεινούν οι άντρες της.

– Χάρηκα πολύ που σε γνώρισα, Πιπ, κι ελπίζω να βλεπόμαστε όσο καιρό θα μένεις εδώ, είπε ο παππούς μ' εγκαρδιότητα.

– Το ελπίζω κι εγώ, είπε η Πία με πολλή θέρμη. Ένωσα τόσο όμορφα κοντά σας!

Για ένα λεπτό δεν πρόσεξε κανείς το μικρό Μπρούνο, που είχε όλο σχεδόν τ' απόγιομα αποκοιμηθεί σ' ένα μικρό κρεβάτι στη γωνία του δωματίου και που τον ξύπνησαν η συζήτηση και τα γέλια. Ανακάλυψε ξαφνικά την κανάτα με τη λεμονάδα και τα κέϊκ, μπουσούλησε προς το τραπέζι και προσπάθησε να τα φτάσει. Με τα δυο του παχουλά χεράκια έπιασε το άσπρο τραπεζομάντηλο και το τράβηξε με όλη του τη δύναμη. Φυσικά, ό,τι ήταν πάνω στο τραπέζι κύλησε κάτω. Πριν να καταλάβουν τι συνέβαινε, όλη η παγωμένη λεμονάδα περιέλουσε ολόκληρο τον Μπρούνο, που ασφαλώς κάτι τέτοιο καθόλου δεν του άρεσε. Μ' άγριες φωνές ξαπλώθηκε κάτω φαρδύς - πλατύς! Είχε γίνει από το κεφάλι μέχρι τα πό-

δια, μούσκεμα!

– Μπρούνο, φώναξε η κυρία Μάγιερ γεμάτη απελπισία κι έτρεξε να τον σηκώσει. Σ' έφερα στον παππού για να του κάμεις επίσκεψη σαν ευγενικό παιδί κι εσύ αντίθετα έκανες μπάνιο με λεμονάδα!

Η Πία και η Τρούντη δεν ήθελαν να φανούν άπονες, αλλά ο Μπρούνο ήταν τόσο αστείος, που δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια τους. Ο Φριτς πάλι δεν έχασε την ευκαιρία κι άρχισε να γλείφει όσες σταγόνες είχαν απομείνει στο πρόσωπο και στα μαλλιά του μικρού Μπρούνο.

– Βλέπεις, παππού, σ' όλους αρέσει η λεμονάδα σου, ακόμη και στον Φριτς, φώναξε γελώντας η Τρούντη.

Η κυρία Μάγιερ σήκωσε τον Μπρούνο. Της είχε περάσει η ταραχή και γελούσε τώρα κι αυτή σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και σαν ο Μπρούνο να 'τανε το καλύτερο μωρό του κόσμου.

– Δεν θα πάρει ποτέ του βραβείο για καλή συμπεριφορά, μονολόγησε η κυρία Μάγιερ.

Όμως η Πία ένιωσε πως η μητέρα του τον αγαπούσε έτσι ακριβώς όπως ήταν...

Ο παππούς από την άλλη ήταν όλο κατανόηση.

– Μη νοιάζεσαι για τα ρούχα του αγαπητή μου, είπε παρηγορητικά στη μητέρα του Μπρούνο. Κάτι θα βρω να του φορέσουμε, μέχρι να φτάσετε στο σπίτι.

Εξαφανίστηκε μέσα στο υπνοδωμάτιό του και γύρισε σε λίγο μ' ένα δικό του πουκάμισο.

– Δεν νομίζεις ότι θα του πέφτει λίγο μεγάλο, παππού; ρώτησε η Τρούντη σκασμένη στα γέλια.

Όλοι γέλασαν με την καρδιά τους με το μικρό Μπρούνο που χάθηκε κυριολεκτικά μέσα στο τεράστιο πουκάμισο.

– Προς το παρόν του 'ρχεται σίγουρα λίγο μεγάλο, συμφώνησε ο παππούς, γελώντας κι αυτός.

Τελικά, μπόρεσαν να ξεκινήσουν. Ο παππούς σήκωσε τον εγγονό του και τον τοποθέτησε στην πλάτη της μητέρας του.

– Τουλάχιστον τώρα δεν μπορείς να μετακινηθείς, Μπρούνο. Το ελπίζω βέβαια, συνέχισε καθώς κοίταξε το

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

δυσανεστημένο προσωπάκι.

Έπειτα γύρισε στην Πία.

– Μην ξεχάσεις να μ' επισκεφτείς ξανά, Πιπ. Και φέρε και τον πατέρα σου. Θέλω πολύ να τον γνωρίσω.

Ο παππούς με τον Φριτς δίπλα του, τους χαιρετούσε μέχρι που χάθηκαν στο μονοπάτι. Η Πία κι η Τρούνη γυρνούσαν κάθε τόσο και χαιρετούσαν κι αυτές ως ότου έστριψαν και δεν τον έβλεπαν πια.

Ο πατέρας επιστρέφει

Η Πία βρισκόταν τώρα στο σπίτι της για να υποδεχτεί τον πατέρα της που γύριζε από το Μιλάνο. Μαζί της είχαν πάει η κυρία Μάγιερ, η Τρούντη και ο μικρός Μπρούνο. Η κυρία Μάγιερ μάλιστα στρώθηκε αμέσως στη δουλειά, για να τακτοποιήσει το σπίτι και να ετοιμάσει φαγητό για τον κ. Χάγκερ.

– Γεια σου, Πιπ, φώναξε χαρούμενα ο πατέρας της κλείνοντας την πόρτα του αυτοκινήτου.

Πήρε την Πία στην αγκαλιά του, που έτρεξε να τον προϋπαντήσει και να τον φιλήσει με αγάπη.

– Πέρασες καλά με την οικογένεια Μάγιερ, Πιπ;

– Θαυμάσια, μπαμπά. Όλοι τους ήσαν τόσο καλοί μαζί μου! Κοιμήθηκα μαζί με την Τρούντη στο δωμάτιό της. Μια μέρα έπεσα από την πλαγιά. Ξέρω ακόμη και μια κρυφή λίμνη. Θα ρωτήσω την Τρούντη αν μπορώ να στη δείξω... και σταμάτησε η Πία για να πάρει ανάσα.

Ο κύριος Χάγκερ, την κοίταξε τρομαγμένος.

– Πιπ, αγάπη μου! Τι μου είπες; Έπεσες από μια πλαγιά; Μα πώς συνέβηκε; Πώς έπεσες;

Ήταν τώρα η σειρά του πατέρα της να χάσει την αναπνοή του.

– Όλα τώρα είναι εντάξει, μπαμπά. Μην ανησυχείς! Σκόνταψα σε μια πέτρα, όταν βρισκόμουν στο βουνό με

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

την Τρούντη και τον Γιόχαν. Έχασα την ισορροπία μου και κατρακύλησα στην πλαγιά. Αλλά ο Γιόχαν έφερε βοήθεια και με τράβηξαν επάνω. Όπως βλέπεις είμαι καλά! Μονάχα μερικές μελανιές έχω ακόμα. Ο κύριος Μάγιερ είπε ότι ήταν επέμβαση του Θεού που με κράτησαν κάτι χαμόκλαδα και δεν έπεσα κάτω στο γκρεμό.

Στο μεταξύ η Πία κι ο πατέρας της είχαν μπει στο σπίτι και η κυρία Μάγιερ βγήκε από την κουζίνα για να τον χαιρετήσει.

– Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω, κύριε Χάγκερ. Ελπίζω να κάνετε ένα ωραίο ταξίδι.

– Ευχαριστώ πολύ κυρία Μάγιερ. Ήταν μεγάλη καλωσύνη σας να πάρετε την Πία στο σπίτι σας. Αλλά τι συνέβηκε, αλήθεια, με το πέσιμό της;

– Αχ, λυπηθήκαμε πολύ. Αλλά ο Κύριος τη φύλαξε με θαυμαστό τρόπο. Είναι τόσο καλός μαζί μας! Δεν είναι έτσι κύριε Χάγκερ;

– Ναι, και το πειραματιζόμαστε καθημερινά, είπε με έμφαση και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της κόρης του.

– Ξέρεις, είναι παράξενο, αλλά αυτή τη βδομάδα είχα το συναίσθημα ότι είχες ιδιαίτερη ανάγκη από τις προσευχές μου. Και προσευχήθηκα πολύ για σένα, Πία. Ήταν –για στάσου– ναι, ήταν το πρώτο απόγευμα μετά την αναχώρησή μου. Μόλις είχα τελειώσει το φαγητό με τους διάφορους Διευθυντές. Θα 'ταν περίπου δυο η ώρα το μεσημέρι...

– Καταπληκτικό, μπαμπά, ήταν περίπου η ώρα που έπεσα, απάντησε η Πία με μάτια ολάνοιχτα από την έκπληξη.

– Αυτό μας δείχνει, είπε η κυρία Μάγιερ, ότι ο Θεός ξέρει καλά τι χρειαζόμαστε σε κάθε στιγμή. Προσευχθήκατε στην Ιταλία, κύριε Χάγκερ και ο Θεός απάντησε την προσευχή σας στην Ελβετία. Όπου κι αν βρίσκονται οι δικοί Του, Εκείνος τους ακούει και τους προστατεύει.

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε για να ετοιμάσει το τραπέζι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

– Κύριε Χάγκερ, σε λίγο μπορείτε να 'ρθείτε για φαγητό.

– Σας ευχαριστώ πολύ κυρία Μάγιερ. Πρέπει να ομολογήσω πως μου έλειψε αυτές τις ημέρες η ωραία σας κουζίνα.

– Η μηλόπιτα δεν είναι και τόσο καλή για διαίτα, αλλά χαίρομαι που σας αρέσει, απάντησε η κυρία Μάγιερ.

Την ώρα του φαγητού, η Πία ρώτησε τον πατέρα της αν η Τρούντη θα μπορούσε να μείνει για λίγες μέρες μαζί τους.

– Φυσικά, Πιπ, με μεγάλη μου χαρά. Τρούντη, σε προσκαλούμε με όλη μας την καρδιά να μείνεις μαζί μας όσο καιρό θέλεις. Συμφωνείτε, κυρία Μάγιερ;

– Ξέρω ότι η Τρούντη το θέλει πολύ. Άλλωστε ο Μπρούνο κι εγώ θα 'ρχόμαστε εδώ κάθε μέρα κι έτσι δεν θα μας λείψει.

– Αυτό είναι θαύμα! Τι λες, Τρούντη. Μπορούμε έτσι να εξερευνήσουμε το βουνό μου και να κόψουμε αγριολούλουδα.

Τα δυο κορίτσια βγήκαν έξω κουβεντιάζοντας. Ο κύριος Χάγκερ στράφηκε στην κυρία Μάγιερ.

– Είμαι πολύ χαρούμενος που κάνουν τόσο καλή παρέα. Η Πιπ νιώθει πολλές φορές τόσο μόνη!..

– Κι εγώ χαίρομαι, που η Τρούντη κι η κόρη σας έγιναν φίλες. Η Τρούντη είναι τόσο δύσκολη στις παρέες της. Έτσι αυτή η φιλία θα κάμει καλό και στις δυο τους.

Το χαμένο πέδιλο

– Θα θέλατε, κορίτσια, ν' ανέβουμε σήμερα στο βουνό με τα εναέρια καθίσματα; ρώτησε ο κύριος Χάγκερ το επόμενο πρωί, όταν είδε τα κορίτσια να κατεβαίνουν κάτω νωρίς και να φλυαρούν εύθυμα μεταξύ τους.

– Μόνο, συνέχισε πειράζοντάς τες, δεν ξέρω αν θα μπορέσετε ν' αντέξετε στο χωρισμό! Γιατί, τα καθίσματα είναι μονά!.. Έτσι πρέπει κάθε μια σας να ταξιδεύει μόνη της.

– Νομίζω ότι μπορούμε να το αντέξουμε. Δεν συμφωνείς, Τρούντη; απάντησε η Πία εύθυμα.

– Λοιπόν εντάξει. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω τι λέτε διαρκώς η μια στην άλλη. Και να σκεφτεί κανείς ότι είσαστε κι οι δυο σας τόσο ντροπαλές!..

Κούνησε το κεφάλι του, σαν να βρισκόταν σ' απορία για τη γνώμη που 'χε σχηματίσει.

Η Πία κι η Τρούντη καταλάβαιναν η μια την άλλη τόσο καλά! Είχαν τις ίδιες αντιπάθειες και τις ίδιες προτιμήσεις. Και οι δυο αγαπούσαν τον καθαρό αέρα, τα βουνά, τους μοναχικούς περιπάτους στα λιβάδια, μακριά από κάθε φασαρία και θόρυβο. Και είχαν κι οι δυο ανακαλύψει ότι αντιπαθούσαν τα ψώνια στις μεγάλες πόλεις με τους χιλιάδες ανθρώπους που σε στρίμωναν και σ'

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

έσπρωχναν. Η πόλη, και συμφωνούσαν σ' αυτό, δεν ήταν ο κατάλληλος τόπος για να περάσεις το καλοκαίρι σου.

– Λοιπόν, για να δούμε ποίο δρόμο θα πάρουμε, είπε ο κύριος Χάγκερ κι έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ίσως καλύτερα να πάρουμε το κάτω μονοπάτι που πάει γύρω από το βουνό της Πιπ. Ως το Κρόνενστατ είναι περίπου πέντε χιλιόμετρα. Εκεί πάνω θα ξεκουραστούμε. Μπορούμε μάλιστα να φάμε για μεσημέρι στο εστιατόριο που βρίσκεται στην κορφή.

– Σου κάνει κέφι, Τρούντη; ρώτησε η Πία που ήθελε πολύ να μείνει ευχαριστημένη η φιλοξενούμενή της.

– Και βέβαια, Πιπ. Θα 'ναι υπέροχα. Εκεί πάνω στο εστιατόριο υπάρχει κι ένα μεγάλο τηλεσκόπιο. Έτσι μπορούμε να δούμε τις κορφές των βουνών που βρίσκονται πολύ μακριά. Ίσως μάλιστα να μπορέσω να διακρίνω τον μπαμπά και το Γιόχαν, πρόστεσε.

Το κάτω μονοπάτι βρισκόταν σε καλή κατάσταση, γιατί οι πεζοπόροι το χρησιμοποιούσαν πολύ συχνότερα από το ψηλότερο, επειδή συνδέει το Λίντερσβιλ με το Κρόνενστατ. Αλλά η Πία κι η Τρούντη δεν έμεναν για πολύ πάνω στο δρόμο. Έτρεχαν από το ένα μέρος στο άλλο για να θαυμάσουν τα όμορφα αγριολούλουδα. Η Τρούντη που είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στην Ελβετία, γνώριζε τα περισσότερα απ' αυτά και η Πία ήθελε να τα μάθει όλα.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι, όταν έφθασαν στο σταθμό του τελεφερίκ. Ο ήλιος είχε ήδη διώξει όλες τις σκιές. Ενώ ο κύριος Χάγκερ έβγαζε τα εισιτήρια, τα κορίτσια παρατηρούσαν τα καθίσματα που έρχονταν από το βουνό.

– Νομίζω καλύτερα να ξεκινήσεις πρώτη, Πιπ, μετά η Τρούντη και μετά εγώ πίσω σας, πρότεινε ο κύριος Χάγκερ.

Η Πία κάθισε σ' ένα κάθισμα κι ένας υπάλληλος έκλεισε τη μπάρα που ασφάλιζε το κάθισμα και να, που τώρα βρισκόταν ψηλά πάνω από τη γη. Το κάθισμα κουνιόταν λιγάκι εδώ κι εκεί. Αν και ήταν μόνο δεκατρία μέτρα πάνω από τη γη, η Πία το βρήκε πολύ συναρπαστικό

– Ααα, η Πία έβγαλε μια φωνούλα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

σαν να πετούσε. Έβλεπε κάτω τις αγελάδες που μασούσαν νωχελικά το χορτάρι χωρίς να σηκώνουν καθόλου το κεφάλι τους. Τα λιβάδια φαίνονταν από ψηλά ακόμη πιο πράσινα. Κυρίως όμως την εντυπωσίαζε η απόλυτη ησυχία. Ήταν σαν να κυριαρχούσε η ειρήνη σ' ολόκληρη τη γη. Αχ, τι όμορφη μέρα που ήταν!

Η Τρούντη και ο πατέρας της χαίρονταν με τη χαρά της. Μονάχα ένα τη λυπούσε. Η μητέρα της, που βρισκόταν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Μακάρι ν' άφηνε το Λονδίνο και να ερχόταν κοντά τους! Τι ωραία που θα ήταν! Θα μπορούσε να πει στη μητέρα της για το βουνό της. Να της δείξει τη λίμνη και...

– Αααα! Η Πιπ έβγαλε μια φωνούλα.

Καθώς ονειροπολούσε είχε μισοβγάλει το πέδιλό της και το κουνούσε μπρος - πίσω. Ξαφνικά φαίνεται πως κούνησε πιο δυνατά το πόδι της και το πέδιλο έφυγε κι αρμένισε για λίγο στον αέρα. Τελικά προσγειώθηκε κάτω στο έδαφος. Και τώρα; Δεν μπορούσε να πηδήξει από το κάθισμα ακόμη κι αν το ήθελε. Και η προοπτική να περάσει την υπόλοιπη μέρα πηδώντας στο ένα της πόδι δεν ήταν καθόλου δελεαστική.

– Θα στο πιάσω, μην ανησυχείς καθόλου! Ήταν η Τρούντη που της φώναξε καθησυχαστικά από το πίσω κάθισμα. Βλέπω πού έχει πέσει.

Τελικά η Πία έφτασε στο σταθμό και πήδησε από το κάθισμά της και περίμενε τους άλλους. Η Τρούντη ύστερα από λίγο έτρεξε κοντά της έτοιμη να τη βοηθήσει.

– Θα κατηφορίσω την πλαγιά και θα στο φέρω, Πιπ. Νομίζω ότι μπορώ να το βρω.

– Σ' ευχαριστώ πολύ, Τρούντη. Ελπίζω να μην έχουν σήμερα όρεξη οι αγελάδες για πέδιλα, συνέχισε γελώντας, ενώ η Τρούντη άρχισε να τρέχει.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε κι ο κύριος Χάγκερ.

– Πού τρέχει έτσι η Τρούντη; ρώτησε την Πία.

Η Πία έδειξε το γυμνό της πόδι.

– Όχι! φώναξε. Το 'χασες καθώς ανεβαίναμε εδώ πάνω;

Κούνησε το κεφάλι της.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΕΔΙΛΟ

– Λυπάμαι πολύ μπαμπά. Μου γλίστρησε καθώς σκεφτόμουνα κάτι.

– Ξέρω, Πιπ, γλυκιά μου, ονειρεύεσαι με τα μάτια ανοιχτά.

Περίμεναν την Τρούντη που έφτασε μετά από είκοσι λεπτά. Ήταν λαχανιασμένη από την ανάβαση, αλλά κρατούσε στα χέρια της θριαμβευτικά το πέδιλο.

– Χίλια ευχαριστώ, Τρούντη, είπε η Πία θερμά καθώς φορούσε το παπούτσι της. Αν δεν πήγαινες θα 'πρεπε να κάνω κουτσό όλη τη μέρα.

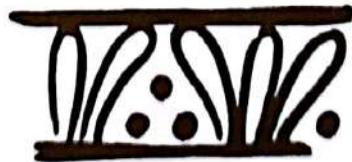
– Λοιπόν, τώρα μπορούμε να πάμε για φαγητό; ρώτησε ο κύριος Χάγκερ.

Έφαγαν στη βεράντα του εστιατορίου. Από κει είχαν μια καταπληκτική θέα όλης της κοιλάδας. Αργότερα, η Τρούντη προσπάθησε με το τηλεσκόπιο ν' ανακαλύψει τον πατέρα της και τον Γιόχαν, ψάχνοντας ένα - ένα τα βουνά.

– Θα πρέπει να βρίσκονται σήμερα από την άλλη μεριά, είπε.

Καθώς πήγαιναν το απόγευμα στο σταθμό του τελεφερίκ για να επιστρέψουν, δεν μπόρεσε ο κύριος Χάγκερ να μη πειράξει την κόρη του.

– Σε παρακαλώ, Πιπ, προσπάθησε αυτή τη φορά να μη χάσεις κανένα σου παπούτσι.

Η μητέρα έρχεται!

Το γράμμα που περίμενε τόσες μέρες ήρθε το επόμενο πρωί. Η Πία αναγνώρισε το γραφικό χαρακτήρα της μητέρας της και άνοιξε γρήγορα το φάκελλο.

– Μπαμπά, άκουσε λοιπόν!

– «Αγαπημένη μου Φιλίππα, διάβασε. Ελπίζω να περνάς όμορφα στις διακοπές σου. Σ' ευχαριστώ για τις θαυμάσιες κάρτες σου. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να σου γράψω νωρίτερα, αλλά είχα αυτό τον καιρό πάρα πολύ δουλειά. Μου λείπεις πολύ και θέλω πολύ να βρεθώ κοντά σου. Γι' αυτό αποφάσισα τελικά να 'ρθω κοντά σας για λίγες μέρες. Θα πάρω το Σάββατο το πρωί το αεροπλάνο των δεκάμισυ και θα 'μαι στη Γενεύη το μεσημέρι στις δώδεκα».

Διάκοψε την ανάγνωσή της.

– Μπαμπά, είναι σήμερα! φώναξε με χαρά.

Μετά διάβασε παρακάτω.

– «Τα κανόνισα έτσι ώστε η αντικαταστάτριά μου να παίζει για μια βδομάδα το ρόλο μου. Μπορεί έτσι να δείξει ότι μπορεί κι αυτή να παίζει καλά. Εύχομαι να πάνε όλα καλά. Περιμένετε τόσο καιρό μια τέτοια ευκαιρία. Και για μένα ο καλύτερος ρόλος μου είναι να βρεθώ κοντά σας και να περάσω μαζί σας μερικές όμορφες μέρες. Χαίρομαι στη σκέψη ότι θα σε συναντήσω μαζί με

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

τον μπαμπά στο αεροδρόμιο.

Με πολύ αγάπη η μητέρα σου»

– Θαύμα, μπαμπά! Επιτέλους έρχεται. Μπορεί να 'ρθει μαζί μας και η Τρούντη στο αεροδρόμιο; Θα δείξω στη μαμά το βουνό μου και θα κάνουμε ορειβασίες και πικ - νικ...

Ο πατέρας της γέλασε. Ήταν ολοφάνερο ότι η Πία ήταν τρισευτυχισμένη και χωρίς να περιμένει την απάντησή του, έτρεξε να βρει την Τρούντη, κουνώντας ολόχαρη το γράμμα.

Η Τρούντη καθόταν στο κρεβάτι της και φόραγε τις κάλτσες της, όταν όρμησε η Πία μέσα στο δωμάτιο.

– Η μαμά έρχεται σήμερα, Τρούντη! Το αεροπλάνο της φθάνει στις δώδεκα στο αεροδρόμιο της Γενεύης. Ο μπαμπάς κι εγώ θα πάμε να την πάρουμε. Αν θέλεις, έλα μαζί μας. Η μαμά θα χαρεί πολύ να σε γνωρίσει. Θα μείνει μαζί μας μια ολόκληρη βδομάδα! Δεν είναι θαύμα!..

Η Τρούντη γέλασε με αγάπη.

– Πολύ χαίρομαι, Πιπ. Αλλά τι μπορούμε να προσφέρουμε στη μητέρα σου, για να της εκφράσουμε τη μεγάλη μας χαρά;

– Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τα λουλούδια του βουνού μου, απάντησε η Πία. Θα κόψουμε ένα μεγάλο μπουκέτο για τη μαμά και θα της το προσφέρουμε στο καλωσόρισμα. Έλα, ας πάμε τώρα πριν πέσει η πολλή ζέστη.

Έτρεξαν έξω. Ο κύριος Χάγκερ μπόρεσε μόνο να τους φωνάξει:

– Μην αργήσετε, κορίτσια! Πρέπει σε λίγο να ξεκινήσουμε για το αεροδρόμιο.

Τέλειωσε με την ησυχία του το πρόγευμά του. Έπειτα πήγε στο γραφείο του και κάθισε στη δερμάτινη πολυθρόνα του. Ήταν δέκα η ώρα. Είχαν ακόμα αρκετή ώρα ώσπου να ξεκινήσουν για το αεροδρόμιο. Σκεφτόταν πώς θα μπορούσαν να περάσουν πιο όμορφα αυτή τη βδομάδα.

Θα 'ταν πολύ όμορφα με τη γυναίκα του μαζί! Η αγα-

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΡΧΕΤΑΙ

πημένη Πιπ! Ίσως να δει μερικά από τα όνειρά της να πραγματοποιούνται σ' αυτή τη σύντομη άδεια της μητέρας της. Ίσως κι η Ελισάβετ όταν θα 'βλεπε αυτό το ελβετικό σπίτι στο όμορφο Λίντερσβιλ, να σκεφτόταν αν πραγματικά άξιζε να συνεχίζει τη ζωή της στο θέατρο στο Λονδίνο. Δεν ήθελε όμως ο ίδιος με κανένα τρόπο να επηρεάσει τη θέλησή της. Μονάχα αν αποφάσιζε μόνη της να το εγκαταλείψει, θα 'ταν πραγματικά ευτυχισμένος.

Θυμήθηκε ξανά κείνο το χειμώνα, όταν για πρώτη φορά τη συνάντησε κάνοντας σκι στην Αρόζα. Τι όμορφα που είχαν περάσει! Πόσο αγαπούσε τότε την Ελβετία! Το επόμενο καλοκαίρι παντρεύτηκαν σε μια μικρή εκκλησία στο βουνό. Οι καμπάνες είχαν χτυπήσει τόσο χαρούμενα σαν να 'θελαν κι αυτές να φωνάξουν σ' όλους για τη χαρά και την ευτυχία που 'χαν μέσα τους και που φαινόταν πως θα κρατούσε για πάντα. Όταν μάλιστα γεννήθηκε η Πία, η χαρά της γυναίκας του έγινε απέραντη. Αλλά σαν έγινε οκτώ χρόνων, άρχισαν τα προβλήματα.

Η Ελισάβετ ήταν πάντα πολύ αγαπητή σε όλους. Ήταν περιζήτητη στις φιλικές συντροφιάς για την εγκάρδιότητά της. Είχε επίσης θαυμάσια φωνή σοπράνο κι έτσι σχεδόν πάντα της ζητούσαν να τους διασκεδάσει με το τραγούδι της. Κάποτε την άκουσε και κάποιος που 'χε έρθει στην Ελβετία για διακοπές. Ήταν θεατρικός επιχειρηματίας. Κείνο το ίδιο βράδυ πρόσφερε στην Ελισάβετ ένα ρόλο σε κάποιο μιούζικαλ που επρόκειτο ν' ανεβεί στο Λονδίνο την επόμενη περίοδο.

Στην αρχή η Ελισάβετ αισθάνθηκε πολύ κολακευμένη κι άρχισε ν' αστειεύεται. Αλλά ο επιχειρηματίας είχε μεγάλη πειθώ. Έτσι την έπεισε να πάει στο Λονδίνο για λίγες βδομάδες «μόνο από περιέργεια», όπως της είπε. Όμως οι λίγες βδομάδες έγιναν μήνες.

Προσπάθησε να την ξανακερδίσει, αλλά η γυναίκα του είχε γίνει πια δέσμια στη μαγεία της σκηνης και των χειροκροτημάτων. Μετά το δεύτερο ρόλο της είχε έναν πρώτο και τώρα ήταν η πρωταγωνίστρια. Αποφάσισαν να

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

πηγαίνει η Πία σχολείο στην Αγγλία. Έτσι στη σχολική περίοδο θα έμενε με τη μητέρα της και τις διακοπές θα τις περνούσε με τον πατέρα της στην Ελβετία...

– Κύριε Χάγκερ, διέκοψε τις ονειροπολήσεις του η κυρία Μάγιερ, νομίζω ότι πρέπει σιγά - σιγά να ξεκινήσετε. Είναι καιρός.

– Φωνάξτε, σας παρακαλώ, την Πιπ και την Τρούντη. Στο μεταξύ εγώ θα βγάλω το αυτοκίνητο από το γκαράζ.

– Λυπάμαι κύριε Χάγκερ, αλλά δεν έχουν γυρίσει ακόμα και τα βουνά έχουν σκεπαστεί από σύννεφα. Ρίξτε μια ματιά!

Τράβηξε τις κουρτίνες για να δει. Ένας φόβος τον κυριέψε ξαφνικά. Βαριά γκριζα σύννεφα σκέπαζαν τις ψηλότερες βουνοκορφές και βύθιζαν τα πράσινα λιβάδια σε μια γκριζα καταχνιά.

– Πρέπει να πάω να τις βρω! είπε βιαστικά κι έτρεξε προς την πόρτα. Θα πρέπει να 'χουν τρομοκρατηθεί μόνες τους εκεί πάνω.

– Όχι, όχι κύριε Χάγκερ. Η γυναίκα σας φθάνει στο αεροδρόμιο. Αν δεν σας δει εκεί, θα στενοχωρηθεί πολύ. Θα πω στον άντρα μου και στον Γιόχαν που βρίσκονται σήμερα το πρωί στο χωριό να πάνε αυτοί να ψάξουν. Εσείς όμως πρέπει οπωσδήποτε να φύγετε.

Ο κύριος Χάγκερ, δίστασε για μια στιγμή, αλλά μετά είδε ότι η κυρία Μάγιερ είχε δίκιο. Η Ελισάβετ θα ανησυχούσε, αν δεν ήταν κανείς να την περιμένει. Εξάλλου δεν θα 'ξερε και πού ακριβώς ήταν το σπίτι...

– Θα κάνω όσο μπορώ πιο γρήγορα, είπε τελικά στην κυρία Μάγιερ, και αν – σταμάτησε και το πρόσωπό του χλώμιασε – αν τα κορίτσια δεν έχουν βρεθεί όταν επιστρέψω, θα βοηθήσω κι εγώ στις έρευνες.

– Μην κάνετε έτσι κύριε Χάγκερ. Η Τρούντη δεν θ' αφήσει να κάνουν ούτε ένα βήμα μ' αυτά τα πυκνά σύννεφα. Ο πατέρας της κι εγώ πάντα της τονίζουμε να μην κάνει βήμα όταν η ομίχλη είναι τόσο πυκνή. Έχω εμπιστοσύνη σ' αυτή.

Ο ήσυχος τρόπος της κυρίας Μάγιερ και η βεβαιότητά της, τον βοήθησαν πολύ. Έτσι ανέβηκε στο αυ-

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΡΧΕΤΑΙ

τοκίνητό του με τη συναισθηση ότι η υπόθεση βρισκόταν σε καλά χέρια. Και καθώς κατευθυνόταν για το αεροδρόμιο, προσευχόταν στον Κύριο να προστατεύσει τ' αγαπημένα αυτά κοριτσάκια.

Κείνο το πρωινό, ο δρόμος για το αεροδρόμιο φαινόταν ατελειώτος. Ευτυχώς όμως που η ομίχλη δεν είχε κατέβει στην κοιλάδα κι έτσι δεν υπήρξε κάποιο πρόβλημα στην αεροπορική συγκοινωνία.

Το γιγάντιο αεριωθούμενο προσγειώθηκε στην ώρα του, ακριβώς δώδεκα.

– Πού είναι η Φιλίππα; ρώτησε η γυναίκα του μετά τις πρώτες διαχύσεις. Νόμιζα ότι θα 'ρχόταν μαζί σου να με καλωσορίσει.

– Εεε... να... χρυσή μου. Δεν μπόρεσε να έρθει...

Προσπάθησε να κάνει τη φωνή του όσο το δυνατόν πιο φυσική και εύθυμη.

– Αλλά ελπίζω, συνέχισε αργά και με κάποιο δισταγμό, και προσεύχομαι να τη βρούμε στο σπίτι.

Κάτι στη φωνή του την ανησύχησε. Σαν άνθρωπο μάλιστα που να προσεύχεται, δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ της. Σίγουρα κάποια μεγάλη ανησυχία θα τον βασάνιζε.

– Πέτρο, τι συμβαίνει; Μήπως έχει πάθει τίποτα η Φιλίππα; Σε παρακαλώ, πες μου!

Της ανέφερε με λίγα λόγια τα γεγονότα του πρωινού. Πώς η Πία με τη φίλη της έφυγαν νωρίς το πρωί να κόψουν αγριολούλουδα και ότι δεν γύρισαν. Δεν ήθελε βέβαια να την τρομάξει, αλλά η γυναίκα του ένιωσε πολύ καλά τη στενοχώρια του. Έτσι του 'πε.

– Ας βιαστούμε λοιπόν, Πέτρο, να φτάσουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε στο Λίντερσβιλ. Πόση ώρα θα κάνουμε;

– Σου υπόσχομαι να οδηγήσω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Προσπάθησε όμως και συ να μη στενοχωριέσαι, της είπε καθησυχαστικά.

Ο αληθινός φίλος

Στα λιβάδια είχε πολύ δροσιά και το ψηλό χορτάρι χαϊδεύε τα πόδια των κοριτσιών καθώς τα πατούσαν.

– Πόσο όμορφα είναι αυτά τα θαλασσιά λουλουδάκια, φώναξε η Τρούντη. Να κόψουμε μερικά και να τα βάλουμε σ' ένα μικρό βάζο στο δωμάτιο της μαμάς σου. Είμαι βέβαιη πως θα της αρέσουν. Να κόψουμε κι απ' αυτά τα κίτρινα! Είναι θαύμα, δεν είναι;

Έκοψε ένα λουλούδι και το έδειξε στην Πία.

– Θαύμα! απάντησε η Πία. Μοιάζουν με κάτι λουλούδια που ανθίζουν στην Αγγλία την άνοιξη.

Μάζεψαν από μια αγκαλιά αγριολούλουδα η καθεμιά τους, αρκετά για να γεμίσουν ένα μεγάλο βάζο.

Ξαφνικά η Πία κοίταξε γύρω της. Είχαν απομακρυνθεί αρκετά από το γνωστό μονοπάτι και δεν είχαν καταλάβει ότι ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από πυκνά σύννεφα. Ο αέρας είχε γίνει ψυχρός και ξαφνικά είχαν βρεθεί μέσα σε μια υγρή φυλακή.

Η Πία κοίταξε την Τρούντη, που τα καστανά της μάτια είχαν γίνει πιο μεγάλα από την ανησυχία.

– Πιπ! Δεν πρέπει να κουνηθούμε από τη θέση μας πριν διαλυθούν τα σύννεφα. Ο πατέρας μου μας έχει μάθει ότι δεν πρέπει ν' αλλάζουμε θέση, αν μας πιάσει τέτοιος καιρός σαν κι αυτόν, γιατί υπάρχει κίνδυνος κά-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

που να πέσουμε.

– Αλλά Τρούντη, τι θα γίνει με τη μαμά μου; Θα φτάσει στο αεροδρόμιο κι εγώ δε θα βρίσκομαι εκεί! Έπειτα κι ο μπαμπάς μου θ' ανησυχήσει πολύ αν δεν πάμε πίσω.

Η Πία προσπάθησε να κρατήσει τα δάκρυά της.

– Η ημέρα είχε αρχίσει τόσο όμορφα, Τρούντη. Κι όμως τώρα βρισκόμαστε πάνω στο βουνό, περικυκλωμένες από τόσα πυκνά σύννεφα.

– Μην ανησυχείς, Πιπ, προσπάθησε να την καθησυχάσει η Τρούντη. Ο πατέρας σου θα καταλάβει τι έχει συμβεί και θα πάει να πάρει μόνος του τη μητέρα σου. Και να δεις, μέχρι να ξαναγυρίσει, θα 'χουν διαλυθεί τα σύννεφα!..

Επιθυμούσε με κάθε τρόπο να ησυχάσει τη φίλη της κι ας ήξερε πως καμιά φορά τα σύννεφα μένουν κι ολόκληρη τη μέρα, σαν να μη θέλουν ν' αποχωριστούν τα πράσινα λιβάδια.

Έκανε αρκετή ψύχρα και η υγρασία άρχισε να μουσκεύει τα μαλλιά και τα ρούχα τους.

– Να 'σαι σίγουρη ότι τα σύννεφα δεν πρόκειται να φύγουν και θα πρέπει να περάσουμε εδώ όλη τη μέρα και τη νύχτα, είπε η Πία φανερά τρομοκρατημένη. Κανένας δεν μπορεί να μας βοηθήσει!

Για μια στιγμή δεν μίλησε καμιά τους, καθώς αναλογίστηκαν αυτή την πιθανότητα. Αλλά σχεδόν αμέσως ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο της Τρούντη κι έλαμψε ολόκληρη.

– Κάποτε ο μπαμπάς μας διηγήθηκε μια ιστορία για κάποιον κύριο Μίλλερ. Λοιπόν, αυτός ο κύριος Μίλλερ βρισκόταν σ' ένα πλοίο που έπλεε προς τη Νέα Γη. Αλλά λίγες ώρες πριν φτάσει, έπεσε σε πυκνή ομίχλη. Έπρεπε το πλοίο να μειώσει ταχύτητα. Ο καπετάνιος εξήγησε στον κύριο Μίλλερ πως ήταν αδύνατον να φθάσουν στην προκαθορισμένη ώρα. Όμως ο κύριος Μίλλερ πήγαινε εκεί για να κηρύξει το Λόγο του Θεού και ήταν ανάγκη να φτάσει στην ώρα του. Έτσι είπε στον καπετάνιο να πάνε να προσευχηθούν. Ο καπετάνιος αμφιβάλλοντας

τον ακολούθησε, ενώ αντίθετα ο κύριος Μίλλερ ήταν βέβαιος πως ο Θεός μπορούσε να ενεργήσει θαυμαστά. Και ξέρεις τι έγινε, Πιπ; Μόλις ανέβηκαν στο κατάστρωμα η ομίχλη είχε διαλυθεί και το πλοίο έφτασε έγκαιρα στον προορισμό του. Ο Θεός μπορεί να κάνει τα πάντα. Και μεις αν προσευχηθούμε θα διαλυθούν τα σύννεφα, ακριβώς όπως και η ομίχλη που είχε τυλίξει το πλοίο του κυρίου Μίλλερ.

Η Πία κοίταξε την Τρούντη. Τα καστανά της μάτια έλαμπαν. Φαινόταν τόσο σίγουρη ότι ο Θεός μπορούσε ν' αλλάξει τον καιρό, αν προσεύχονταν γι' αυτό. Αν τουλάχιστον ήταν ο μπαμπάς εδώ, σκέφτηκε η Πία... Αλλά κι ο ίδιος την είχε βεβαιώσει πως η προσευχή μπορεί ν' αλλάξει καταστάσεις. Μάλλον είχε δίκιο η Τρούντη.

– Θα πω λοιπόν στον Κύριο τι μας συμβαίνει, είπε η Τρούντη. Όχι βέβαια ότι δεν το ξέρει. Αλλά ο μπαμπάς λέει ότι πρέπει να φέρνουμε σ' Εκείνον τις ανάγκες μας.

Η Πία άσκυψε το κεφάλι, όταν η Τρούντη άρχισε να προσεύχεται. Είπε στον Κύριο απλά τι τους είχε συμβεί και ότι βρίσκονταν φοβισμένες μέσα σ' αυτά τα γκριζα σύννεφα. Τον παρακάλεσε μάλιστα να μην στενοχωρηθούν πάρα πολύ οι γονείς τους. Και... «διάλυσε τα σύννεφα ώστε να μπορέσουν να μας βρουν», είπε τελειώνοντας την προσευχή της.

Και οι δυο αισθάνθηκαν αμέσως πολύ καλύτερα.

– Τι νομίζεις ότι θα γίνει τώρα; ρώτησε η Πία.

– Σε λίγο ο καιρός θ' ανοίξει είπε η Τρούντη με πεποίθηση και θα μπορέσουμε να γυρίσουμε σπίτι.

– Αλλά πώς το ξέρεις αυτό, Τρούντη;

– Αν έχεις μια καλή φίλη και σου λέει ότι θα κάνει κάτι για σένα, είσαι εκ των προτέρων βέβαιη ότι θα κρατήσει την υπόσχεσή της. Δεν είναι; Και ο Ιησούς, είναι ο πιο πιστός και καλός φίλος. Θυμάσαι το εδάφιο που μου είχε κεντήσει η μητέρα μου; «Αυτά που είναι αδύνατα στους ανθρώπους, είναι δυνατά στον Θεό». Ότι φαίνεται σε μας ακατόρθωτο, ο Ιησούς μπορεί να το πραγματοποιήσει. Αυτός έχει δημιουργήσει τα σύννεφα, τη βροχή και τα βουνά. Του ανήκουν, και όλα τα φυσικά

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

φαινόμενα γίνονται κατά τη θέλησή Του. Είμαι βέβαιη λοιπόν, ότι δεν θέλει να μείνουμε εδώ για πολύ.

– Αλλά πώς έγινε φίλος σου; ρώτησε η Πία, με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

– Απλά, κάνοντας μια προσευχή. Μ' αυτή θα Του πεις πόσα άσχημα πράγματα έχεις κάνει κι έχεις πει και θα Τον παρακαλέσεις να σε συγχωρήσει. Αν πραγματικά το θέλεις και το λες σοβαρά, τότε θα έρθει στην καρδιά σου. Θα σε συγχωρήσει και θα γίνει ο Σωτήρας και ο Φίλος σου. Πάνω στο Σταυρό πήρε τις αμαρτίες και τις δικές σου και τις δικές μου και πέθανε και για μένα και για σένα.

Επακολούθησε για λίγο σιωπή. Μετά η Πία είπε αποφασιστικά.

– Θέλω να Τον παρακαλέσω να γίνει και δικός μου Σωτήρας και Φίλος. Τώρα, αυτή τη στιγμή, Τρούντη.

Τα μάτια της Τρούντη έλαμπαν, καθώς της απάντησε:

– Πιπ μου, από τώρα και στο εξής θ' αγαπάμε για πάντα τον ίδιο Κύριο. Πόσο πολύ χαίρομαι γι' αυτό!..

Ψηλά στα βουνά κι ενώ ακόμη βρίσκονταν περικυκλωμένες από γκριζα σύννεφα, έκανε η Πία μια σύντομη προσευχή. Καθώς άνοιξε τα μάτια της, είδε τον ήλιο να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα σύννεφα, έτσι ακριβώς όπως η χαρά που γίνεται στον ουρανό για έναν αμαρτωλό που μετανόησε...

– Πιπ, δεν είναι θαυμάσιο; Τα σύννεφα έφυγαν όλα και φάνηκε ο ήλιος. Πω - πω, τι συνταρακτικά είναι όλα αυτά! Έλα, πάμε γρήγορα σπίτι, να τα διηγηθούμε και στους άλλους.

Και πάλι όλοι μαζί

Ο κύριος Μάγιερ κι ο γιος του ξεκίνησαν αμέσως μόλις τους ειδοποίησε η κυρία Μάγιερ. Πήραν μαζί τους σχοινιά και ό,τι άλλο έκριναν απαραίτητο και ανηφόρισαν το μονοπάτι. Η κυρία Μάγιερ τους παρακολουθούσε μέχρι που χάθηκαν μέσα στα σύννεφα. Ανέβαιναν κι οι δυο με σταθερά βήματα. Τα πουλιά είχαν πάψει να κελαηδούν και ακουγόταν μονάχα ο ήχος από τα κουδουνάκια των αγελάδων, που 'βοσκαν ειρηνικά στο υγρό χορτάρι. Ο καιρός, βλέπετε, δεν τις επηρέαζε...

Πότε - πότε πατέρας και γιος έσπαζαν τη σιωπή για να φωνάξουν δυνατά τα ονόματα των κοριτσιών. Μα τα σύννεφα έμοιαζαν να πνίγουν τον ήχο.

– Μοιάζει σαν να φωνάζει κανείς σ' έναν ψηλό πέτρινο τοίχο, είπε ο Γιόχαν.

– Δεν πειράζει, γιε μου, εμείς θα φωνάξουμε πάλι και πάλι, είπε ο πατέρας. Μπορεί να είναι εδώ κοντά, ας μη τις προσπεράσουμε!

Ο ήλιος φώτιζε αμυδρά, καθώς τα κορίτσια κατέβαιναν το βουνό. Όσο μπορούσαν απόφευγαν το βρεγμένο γρασίδι. Ξάφνου μια φωνή έσπασε τη σιωπή.

– Τρούντη, Πιπ!

Ήταν ο Γιόχαν. Κουνούσε ολόχαρος τα χέρια του καμιά εκατοστή μέτρα πιο κάτω. Η Τρούντη κι η Πία ανέ-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

πνευσαν ξαλαφρωμένες. Και οι δυο τους κούνησαν τα χέρια τους και του φώναξαν δυνατά.

– Τρούντη, τελικά μας βρήκαν, είπε η Πία.

Η ένταση των τελευταίων αυτών ωρών έφυγε ξαφνικά, καθώς η Τρούντη μονολογούσε:

– Σαν το πρόβατο που χάθηκε στο βουνό. Όταν ο βοσκός το βρήκε, το πήρε γεμάτος χαρά στην αγκαλιά του...

– Τι όμορφα, είπε η Πία, που όλα αυτά έγιναν στο βουνό μου!

– Εκεί είναι πατέρα, ακούστηκε η φωνή του Γιόχαν.

Η Τρούντη έπιασε την Πία από το χέρι. Μαζί περίμεναν τους σωτήρες τους που σκαρφάλωναν.

– Δεν έχουμε ένα θαυμάσιο Σωτήρα, Πιπ!..

Ο Γιόχαν έφτασε πρώτος κοντά τους κι αγκάλιασε μ' αγάπη την αδελφή του. Γελούσε ολόκληρος.

– Τι χαρά που σε ξαναβλέπω, Τρούντη! Μοιάζεις σαν να 'μεινες όλη τη νύχτα έξω στη βροχή. Να, πάρε αυτή την κουβέρτα. Και συ, Πιπ. Κάνει κρύο μ' αυτή την ομίχλη.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε κι ο κύριος Μάγιερ. Φαινόταν ήρεμος και χαρούμενος.

– Ποτέ δεν ήμουνα τόσο ευτυχισμένος, όσο αυτή τη στιγμή που σας ξαναβρήκα, είπε και τις αγκάλιασε μ' αγάπη. Μας δώσατε μια τρομάρα!... Ξέρω ότι δεν φταίγατε, συνέχισε καθώς η Τρούντη θέλησε να του εξηγήσει, αλλά άλλη φορά θα πρέπει να προσέχετε καλύτερα τον καιρό. Το σπουδαίο είναι πως είσαστε κι οι δυο σας καλά, δόξα στον Θεό! Αλλά, είναι ώρα να πηγαίνουμε. Πρέπει να βάλετε γρήγορα στεγνά ρούχα.

Πήραν το μονοπάτι της επιστροφής χαρούμενοι. Η Πία αισθανόταν μια εσωτερική γαλήνη που δεν μπορούσε να την εξηγήσει. Ήταν σαν τα σύννεφα να μην είχαν φύγει μονάχα από το βουνό αλλά και από τη ζωή της.

Τελικά η μικρή ομάδα έφτασε στο σπίτι της οικογένειας Χάγκερ. Η κυρία Μάγιερ τους υποδέχτηκε με χαρές, αγκαλιές και φιλιά. Το πρόσωπό της έλαμπε.

– Αχ, Βίλχελμ, πόσο μας αγαπάει ο Θεός που μας έ-

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

στείλε πίσω τα δυο χαριτωμένα μας πρόβατα! Είναι αληθινά μια απάντηση στις προσευχές μας.

Ενώ ακόμα μιλούσε, ακούστηκε η μηχανή του αυτοκινήτου. Φρένα έτριξαν και πόρτες άνοιξαν κι έκλεισαν βιαστικά.

– Πρέπει να 'ναι ο πατέρας κι η μητέρα σου, φώναξε η κυρία Μάγιερ. Τι θα πουν αν δουν την κόρη τους τόσο μουσκίδι!

Αλλά η Πία δεν άκουγε πια. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κατευθείαν στην αγκαλιά της μητέρας της.

– Μανούλα μου! Μαμά μου! Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.

Αγκάλιασε τη μητέρα της σφιχτά, σαν να μην ήθελε να την αφήσει ποτέ.

Όταν όμως είδε τον πατέρα της να στέκεται λίγο πιο κει μ' ένα χαρούμενο γέλιο στο πρόσωπό του, πήγε κοντά του και τον αγκάλιασε κι εκείνον με την ίδια αγάπη.

– Φιλίππα, αγάπη μου, είμαστε τόσο ευτυχισμένοι που είσατε καλά, είπε η μητέρα της. Ο μπαμπάς οδηγούσε από το αεροδρόμιο όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

– Ναι, Πιπ, βρισκόμαστε σε μεγάλη ανησυχία, αλλά ο Θεός άκουσε τις προσευχές μας. Να που τώρα είσαι σώα και αβλαβής.

Η γυναίκα του, του 'ριξε μια γρήγορη ματιά. Ήταν η δεύτερη φορά μέχρι τώρα, από τη στιγμή που 'χανε συναντηθεί, που μιλούσε για την προσευχή. Παραμέρισε όμως τις σκέψεις της καθώς άκουσε την Πία να λέει:

– Δεν είναι θαυμάσια; Είμαστε πάλι όλοι μαζί. Πολλές φορές είχα αναρωτηθεί αν θα συνέβαινε ποτέ. Μου φαίνεται πως έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που 'χω να σε δω, μαμά! Έχουν συμβεί τόσα πολλά κι έχω τόσα να σου πω. Με τα γράμματα δεν μπορεί κανείς να τα πει όλα.

Αγκάλιασε τη μητέρα της, ακόμα μια φορά. Μετά έπιασε και με τα δυο της χέρια τους γονείς της.

– Θα δέσω και τους δυο σας μ' ένα σχοινί, όπως κάνουν στις ορειβασίες. Έτσι δεν θα μπορείτε να ζείτε χω-

ριστά!.. Αλλά μαμά, πρέπει τώρα να γνωρίσεις την πιο καλή μου φίλη. Λέγεται Τρούντη και θα μείνει για πάντα μαζί μας.

– Όμως αυτό είναι κάπως δύσκολο, Πιπ, είπε ο πατέρας της. Δεν σκέφτεσαι ότι μια μέρα θα πρέπει να γυρίσει στο σπίτι της.

– Αχ, μπαμπά, ξέρεις τι εννοώ. Η Τρούντη κι εγώ είμαστε πάνω στο βουνό μου όταν μας απόκλεισαν τα σύννεφα και είμαστε αναγκασμένες να περιμένουμε.

– Στο βουνό σου, Φιλίππα; και τα μάτια της μητέρας της άνοιξαν διάπλατα από έκπληξη.

– Ναι, μου ανήκει μαμά! Οι Ελβετοί εξάλλου έχουν τόσα πολλά. Σ' αυτό λοιπόν το βουνό συμβαίνουν εκπληκτικά πράγματα.

Άνοιξε το στόμα της για να τα διηγηθεί στη μητέρα της. Προτίμησε όμως να σωπάσει. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Εξάλλου έρχονταν τώρα η Τρούντη, ο Γιόχαν κι οι γονείς τους για να τους χαιρετήσουν. Και την ώρα που η κυρία Χάγκερ γνώριζε όλη την παρέα, συμπεριλαμβανομένου και του Μπρούνο, η Πία τράβηξε τον πατέρα της παράμερα.

– Μπαμπά, θέλω να σου πω κάτι.

Δίστασε για λίγο κι ο πατέρας της την κοίταξε ερωτηματικά.

– Ναι, Πιπ...

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

– Σήμερα, πάνω στο βουνό μου, δέχτηκα τον Ιησού Χριστό Σωτήρα μου. Και τώρα μπαμπά είναι δικός μου φίλος όπως είναι και δικός σου και της Τρούντη.

Το πρόσωπό της έλαμπε, καθώς κοιτούσε τον πατέρα της.

– Αυτό είναι το πιο υπέροχο νέο, Πιπ, αγάπη μου.

Έβαλε το χέρι του γύρω από τους ώμους της.

– Δεν θα το μετανιώσεις ποτέ. Έχεις τώρα Κάποιον, που για όλη σου τη ζωή θα σ' αγαπά και θα σ' οδηγεί. Του είμαι τόσο ευγνώμων γι' αυτό!

– Μπαμπά, νομίζεις ότι θα μπορέσουμε να ζήσουμε όλοι μαζί; ρώτησε μ' ελπίδα η Πία.

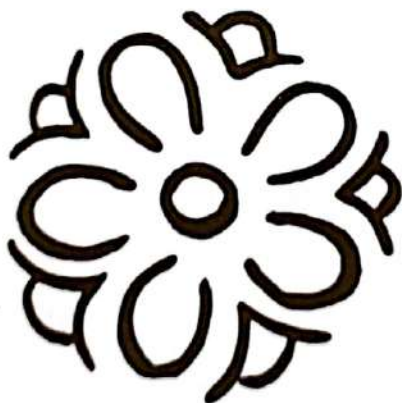
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

– Πιπ, τόσο γρήγορα ίσως δεν θα μπορέσει να γίνει. Αλλά μπορούμε να προσευχόμαστε μαζί κι οι δυο τώρα για τη μαμά. Πρέπει να περιμένουμε όμως ο Θεός να ενεργήσει. Ξέρω πως είναι θέλημά Του, να Τον βρει και η μαμά. Ίσως μάλιστα βάλει στην καρδιά της την επιθυμία να ζήσει μαζί μας στην Ελβετία.

Η Πία σκέφτηκε για λίγο και μετά είπε:

– Με βρήκε πάνω στο βουνό, δεν είναι έτσι; Επομένως για τον Θεό όλα είναι δυνατά.

– Ναι, έτσι είναι Πιπ, είπε ο πατέρας της με πεποίθηση και η Πία έτρεξε ολόχαρη να βρει τη φίλη της, την Τρούντη.

Βρισκόμαστε στην Ιερουσαλήμ. Ηγεμόνας της Ιουδαίας είναι ο Πόρκιος Φήστος. Ταραγμένα χρόνια γύρω στο 60 μ.Χ. Κάποιες φυλές γύρω από τον Πόντο, χτύπησαν ξαφνικά τους Ρωμαίους. Μια Ιταλική λεγεώνα αναγκάστηκε να φύγει από την Ιουδαία. Οι Εβραίοι ανήσυχιοι πολύ από κάθε φορά, συζητούν κρυφά, κοιτάζουν εχθρικά και περιφρονητικά τους Ρωμαίους λεγεωνάριους και οι ιερείς τρίζουν τα δόντια και κοιτάνε δήθεν ψηλά όταν τους συναντάνε στο δρόμο.

– Τούτη η φυλή θέλει ρωμαϊκό πέλεκου κατά πως πάθανε οι Πάρθοι, έλεγε ένας Ρωμαίος γερο-στρατιώτης

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ένα βράδυ στην ταβέρνα του Συμεών του Γερζεβίτη.

Το ίδιο βράδυ αργά φεύγοντας από το καπηλιό ένα μαχαίρι σαν σαίτα σφύριξε δίπλα του και ο γερο-στρατιώτης χλωμός σαν κερί και μπερδεύοντας τα λόγια του, έλεγε το ίδιο βράδυ στο στρατώνα.

– Καταραμένη φυλή. Και καταραμένος κι εγώ αν ξανανοιξω το στόμα μου να μιλήσω γι' αυτούς.

Αρχιερέας είναι ο Ιωσήφ-Κάβι, που διαδέχτηκε τον Ισμαήλ το γιο του Κάβι.

Ο Ιωσήφ είναι σκληρός τύπος, κοντόχοντρος με μαύρα ζωηρά μάτια, που συνέχεια κινούνται δεξιά κι αριστερά. Ιδιαίτερα στενοχωρημένος φαίνεται ο Αρχιερέας για τα νέα που μαθαίνει από την καινούργια αίρεση του Ναζωραίου Ιησού. Αντίθετα μ' αυτά που προφήτεψε για τον αποστάτη Σαούλ, ο αρχιερέας του έτους 37 ο Ιωνάθαν, ο γιος του Ανάνου, φαίνεται πως ο Σαούλ με το κήρυγμά του θριαμβεύει παντού όπου περάσει.

Χθες το βράδυ στο σπίτι του είχε μια μεγάλη σύσκεψη για το θέμα του Παύλου του αποστάτη και τον ερχομό του στην Ιερουσαλήμ.

Βρέθηκε εκεί ο Ανανί ο πρώτος γραμματέας, ο Ελιέζερ ο άρχων των Φαρισαίων και ο στρατιωτικός Αραμί, που κρυφά μόλις είχε γυρίσει από τον επαναστατημένο Πόντο.

Ο Αρχιερέας με χαμηλή βαθιά φωνή, ακούστηκε να λέει σαν να μονολογούσε.

– Τίποτα, τίποτα. Σας άκουσα όλους με πολλή προσοχή. Το μίσμα του χριστιανισμού καθώς το είπαν στην Αντιόχεια, μοιάζει με φίδι. Και το φίδι θέλει ραβδί. Θέλει σκότωμα.

Πετάχτηκε ο Αραμί με τα ξυρισμένα μαλλιά ορθός.

– Κατάλαβα, αδελφέ. Ο Παύλος πρέπει να σκοτωθεί. Αναλαμβάνω εγώ. Θέλω λίγα χρήματα και δυο μέρες καιρό.

– Τα χρήματα του Ναού είναι στη διάθεσή σου, είπε ο Αρχιερέας. Όσο για τις δυο μέρες που ζητάς... κρίνε μόνος σου. Το πράγμα επείγει.

Τυλιχτήκανε με τις μαύρες μπέρτες τους με τη μωβ

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

μεταξωτή φόδρα και χάθηκαν μες στο σκοτάδι. Ο Αρχιερέας καθώς φεύγανε κι ενώ ο υπηρέτης έφεγγε μ' ένα δαδί τα σκαλοπάτια, τους είπε υπόκωφα:

– Κι όπως είπαμε. Γρήγορα και ένα καλό ξεκαθάρισμα.

Ο Αραμί μόλις νύχτωσε την άλλη μέρα, πήρε όλα τα προφυλακτικά μέτρα για να πάει στην ταβέρνα του Συμεών. Πρώτα έστειλε ένα παιδί να πάρει μισή πίντα κρασί και να δει ποιοι ήσαν μέσα. Μετά πέρασε βιαστικός απ' έξω και με νόημα του έδωσε να καταλάβει πως θα έπρεπε ν' ανοίξει την πίσω πόρτα της «αυλής», έτσι που αν μπουκάρανε οι Ρωμαίοι να φύγει από κει προς τα δυτικά του φρουρίου της Αντωνίνης. Μετά μπήκε μέσα.

– Λοιπόν, Συμεών. Τι έμαθες για τον παλιορωμαίο που του πέταξα χτες το βράδυ το μαχαίρι;

– Μάλλον δεν τον πέτυχες.

– Δεν πειράζει. Ο φόβος που πήρε ο γερο-έξυπνος θα του κλείσει το στόμα και θα τον κάνει να μετράει τα λόγια του. Χα - χα - χα.

– Θα πάρεις μια πίντα σαμιώτικο γλυκό;

– Ναι. Αλλά σβήσε το πέρα δαδί. Φέρτο στο μπάγκο τον πέρα, στο σκοτάδι. Περιμένω κάποιους πατριώτες παλιόφιλους απόψε.

Ο Συμεών τηγάνιζε λιμνίσιο ψάρι και κοιτάζε έξω. Σε λίγο μπήκε μια παρέα από τρεις νέους. Κεφάλια ξυρισμένα, γένια λιγοστά και μπέρτες μαύρες ανεβασμένες μέχρι το κεφάλι.

– Ειρήνη για σένα, Συμεών.

– Και για σας ειρήνη, παιδιά.

– Μας περιμένει κανένας φίλος από τα ξένα, Συμεών;

– Πιο σιγά. Οι τοίχοι ακούνε κι οι πόρτες και τα παράθυρα κοιτάνε. Περάστε μέσα. Ο Αραμί σας περιμένει.

– Φέρε και τέσσερις πίντες κρασί. Και λίγο ψάρι, Συμεών. Κι αν μπορείς ν' αποφύγεις τον πολύ κόσμο απόψε, ευλογία για σένα.

– Και για σας, παιδιά. Εντάξει.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Περάσανε στο βάθος. Με μισόκλειστα τα μάτια μπόρεσαν να δουν τον Αραμί.

– Ειρήνη για σένα, Αραμί.

– Σαλώμ, παιδιά. Καθίστε. Όχι εκεί εσύ μικρέ μου. Θα μ' εμποδίσεις σε μια κίνησή μου να φύγω αν μπουκάρουν οι στρατιώτες του Σέργιου Παύλου του Χιλίαρχου.

– Σοφός είσαι, Αραμί.

– Η ζωή σε κάνει προφυλακτικό και πονηρό. Γιατί έ-
τσι λίγοι;

– Δεν μπορέσαμε να βρούμε όλους απόψε. Όμως έχουν ειδοποιηθεί. Είμαστε σαράντα. Ένας, ένας διαλεχτοί και ξύπνιοι και στο πέταγμα του μαχαιριού πουλιά.

– Μπράβο. Πότε κανονίσατε να βρεθούμε και πού;

– Είπαμε για αύριο το πρωί δεξιά στην προβατική Πύλη. Είναι συνήθως έρημη. Μόνο τα παιδιά μαζεύονται και παίζουν.

Ο Ελκανά θα φέρει από το Χιλίαρχο ειδήσεις για τον Παύλο τον αποστάτη, πού και πότε θα τον μεταφέρουν. Αύριο κανονίσαμε και για τον όρκο που θα δώσουμε.

– Όλα πάνε καλά. Θα χωριστούμε σε τέσσερις ομάδες, από δέκα η καθεμιά.

Μια ομάδα θα πιάσει την οδό Κλαυδίου. Έτσι που αν αποτύχουμε να 'χουμε ελεύθερα τα νώτα μας για αποχώρηση. Άλλοι δέκα θα πάρουν τον ανήφορο Ερέμ, για να εμποδίσουν να κατέβουν ενισχύσεις ρωμαϊκές από το κάστρο.

Δέκα θα χυμήξουν να χτυπήσουν και δέκα θα φυλάξουν αυτούς που θα χυμήξουν από τους Ρωμαίους, για να κάμουν ανενόχλητα το έργο τους.

– Καλό το σχέδιο, Αραμί, είσαι γεννημένος για επανάσταση και πόλεμο. Κερνάω τέσσερις πίντες απ' το νερόκρασο του Συμεών.

Ο Συμεών τ' άκουσε.

– Ε παιδιά, κάτι λέτε για το καλό μου το κρασί. Το πήρε τ' αυτί μου το γέρικο.

– Λέμε Συμεών πως τούτη τη φορά δεν έβαλες νερό στο κρασί, μα αποφάσισες στο νερό να ρίξεις λίγο σαμιώτικο και τελικά το ξέχασες.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

– Χα - χα - χα, γέλασε ο ταβερνιάρης. Άντε και κερνάω εγώ. Κι αύριο σαν ξεκαθαρίσετε τον Σαούλ τον προδότη του νόμου και του έθνους μας, τι σας νοιάζει. Έχω φυλαγμένο βαρελάκι σαμιώτικο, να πίνεις γουλιά και να κατεβάζεις μέλι στο στομάχι σου.

Το άλλο πρωινό κοντά στην προβατική Πύλη, άρχισαν να μαζεύονται οι δολοφόνοι του απόστολου Παύλου. Σιγά - σιγά για να μην προκαλέσουν τις υποψίες των Ρωμαίων και των διαβατικών.

Μικρές - μικρές συντροφίες από δυο ή τρεις το πολύ τυλιγμένοι καλά και κρυμμένοι πίσω από τις μεγάλες κολώνες καμώνονταν πως δεν ξέρουν η μια συντροφιά την άλλη. Ένας κρατούσε ένα καλάθι με χόρτα του αγρού δήθεν πως πουλούσε κι ένας άλλος έδειχνε μερικά μέτρα μωβ μεταξωτό ύφασμα σε μια άλλη συντροφιά. Κάτι παιδιά έπαιζαν πιο κάτω, κάνοντας σχήματα επάνω στις πλάκες του πεζοδρομίου που πλατύ άνοιγε προς την Πύλη.

Σε κάποια στιγμή φάνηκαν να ταραζονται.

– Σαλώμ.

– Ειρήνη για σένα, Αραμί. Σε περιμέναμε.

– Είναι όλοι εδώ;

– Ναι, αρχηγέ.

– Εμπρός, λοιπόν. Σιγά - σιγά, περπατώντας, ας μαζετούμε δεξιά στη σκιά της Πύλης. Δυο συντροφίες θα γίνουμε. Μια μπροστά στο καλάθι. Η άλλη δίπλα της να κοιτάζει το ύφασμα. Έτοιμοι;

– Να διώξουμε τα παιδιά, αρχηγέ;

– Όχι. Θα υποψιαστούν. Μιλάτε σιγά. Εμπρός τώρα. Ένας θα δώσει τον όρκο. Οι άλλοι μέσα από τον μανδύα θα κρατούνε με το αριστερό χέρι το μαχαίρι και τη δεξιά παλάμη θα τη βάλουνε στην καρδιά τους. Σύμφωνοι;

Ένας μικρός μέχρι έντεκα χρόνων με ζωηρά μάτια και άτακτα μαύρα μαλλιά, είχε ξεκόψει απ' τ' άλλα παιδιά. Σύρθηκε σιγανά χωρίς να τον προσέξουν, πίσω απ' τη δεύτερη κολώνα. Τώρα μπορούσε ν' ακούει και να βλέπει, χωρίς εκείνοι να τον βλέπουν. Είχε χλωμιάσει.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Κατάλαβε πως κάτι κακό σχέδιαζαν τούτοι οι δολοφόνοι. Κι ένιωθε πόσο δύσκολη ήταν η θέση του, αν κάποιος μάτι τον έπαιρνε είδηση.

– Εμπρός, είπε ο Αραμί, να ακούσουμε τις τελευταίες πληροφορίες για τον Σαούλ τον Ταρσέα κι ο Ελεάμ να πει σιγά τον όρκο.

– Λοιπόν οι πληροφορίες μας είναι τούτες, είπε ένας κοντός αδύνατος δολοφόνος. Ο Σαούλ θ' ανέβει στο Συνέδριο, δήθεν για ν' απολογηθεί στους αρχιερείς μας. Στο δρόμο θα τον χτυπήσουμε. Αυτή είναι η τελευταία συμβουλή του Αρχιερέα. Θα πω λοιπόν τον όρκο. Έτοιμοι;

– Λέγε. Σιγά.

– Με ανάθεμα αναθεματίζουμε τους εαυτούς μας, να μη φάμε τίποτα, να μη βάλουμε στο στόμα μας τίποτα, πριν να σκοτώσουμε τον Σαούλ τον Ταρσέα τον αποστάτη του νόμου μας και εχθρό του έθνους και του Θεού του Ισραήλ.

– Αμήν. Έτσι να γίνει.

– Λοιπόν, τον όρκο που δώσαμε στο Συνέδριο και που τώρα επαναλάβαμε, μη τον ξεχνάμε. Φεύγουμε το πρωί, ο καθένας στην ομάδα του και δρόμο.

– Καλή επιτυχία.

– Καλή επιτυχία.

– Καλή επιτυχία, Σαλώμ.

Ο μικρός, κίτρινος από τον τρόμο, σύρθηκε με την κοιλιά πιο δεξιά. Πριν να φύγουν ακόμη οι άλλοι, εκείνος συρτά είχε απομακρυνθεί. Σηκώθηκε μετά κι άρχισε να τρέχει τρελά. Πήρε το δρόμο για το Φρούριο της Αντωνίνης. Στην κεντρική Πύλη του φρουρίου τον σταμάτησε ένας φρουρός.

– Αλτ! Σταμάτα. Πού πας;

– Πρέπει να δω το θείο μου τον Παύλο. Πρέπει. Είναι Ρωμαίος πολίτης. Πρέπει... μα πρέπει σας λέω να τον δω. Πρόκειται να τον σκοτώσουν. Είναι αδελφός της μητέρας μου.

– Βάστα κι είναι πολλά και σοβαρά αυτά που μου λες.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

– Πρέπει να 'ρθει ο Δεκάρχης υπηρεσίας. Ε, Σέπτιμε, για έλα εδώ ν' ακούσεις τούτο το μικρό Εβραίο. Κάτι πολύ σοβαρό έχει να πει.

Ο Δεκάρχης άκουσε με προσοχή. Σε λίγο ανέβασε τον μικρό στον κατάδικο Παύλο. Έπεσε ο μικρός με δάκρυα στην αγκαλιά του Παύλου, του θείου του.

– Τα παιδιά του Χριστού έχουν λιονταρίσια καρδιά. Έτσι δεν είπαμε; Λοιπόν;..

Σε λίγο ο Παύλος βρισκόταν μπροστά στον Εκατόνταρχο Σκουίλιο - Σέργιο.

– Εκατόνταρχε. Τούτο το παιδί πρέπει να πει κάτι πολύ σοβαρό στον Χιλιάρχο Παύλο. Έχει την ευθύνη της ζωής μου σαν Ρωμαίου πολίτη, ο Χιλιάρχος Παύλος.

Ο μικρός ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα με τον Εκατόνταρχο Σκουίλιο - Σέργιο. Στο βάθος του διαδρόμου ήταν η διοίκηση του φρουρίου και της Ιερουσαλήμ. Δυο Ρωμαίοι λεγεωνάριοι δεξιά κι αριστερά στη μεγάλη σιδερόφρακτη πόρτα, στάθηκαν σαν κεριά σε μια θέση προσοχής όταν μπήκε ο Εκατόνταρχος. Πίσω του ο μικρός. Σε λίγα λεπτά ο Χιλιάρχος άνοιξε μόνος του τη βαριά πόρτα κι έβγαλε το παιδί στο μακρύ πέτρινο διάδρομο. Πριν το παιδί φύγει, ο Χιλιάρχος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

– Κι όπως είπαμε. Σιωπή. Είσαι γενναίο παιδί. Μπράβο. Αν μιλήσεις, ο θείος σου θα δολοφονηθεί. Σύμφωνοι;

– Ευχαριστώ, Χιλιάρχε Παύλε. Σάλβε.

– Σάλβε, μικρέ.

– Εκατόνταρχε. Ετοίμασε αμέσως μια γερή συνοδεία. Πάρε ιππείς μαζί σου. Διακόσιοι λεγεωνάριοι και τριανταπέντε Σκύθες τοξότες. Φεύγεις για την Καισάρεια σε δυο ώρες. Θα συνοδέψεις τον Παύλο τον Ταρσέα. Άκουσες το σχέδιο της δολοφονίας του.

– Διαταγές, Χιλιάρχέ μου. Φεύγω.

– Ετοιμάζω ένα γράμμα. Δώσε τις παραγγελίες σου και καλή τύχη. Στείλε ένα Δεκάρχη να σου φέρει το γράμμα. Κι αν σου συμβεί τίποτα στο δρόμο, χτύπα στο ψαχνό. Κατάλαβες βέβαια.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

- Διαταγές, Χιλιάρχέ μου. Σάλβε.
- Σάλβε.

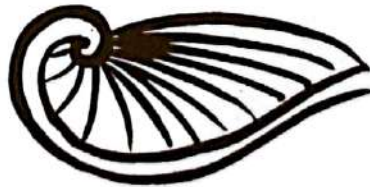
Το σουρούπο θα 'πεφτε σε λίγο. Ο απόστολος Παύλος πάνω σ' ένα μαύρο άλογο, στη μέση από διακόσιους Ρωμαίους ιππείς, δεξιά, αριστερά και πίσω, συνοδευόμενος από Σκύθες τοξότες, έπαιρνε το δημόσιο δρόμο για την Καισάρεια.

Έξω από την πύλη Όπτιμα, στο λόφο Βέελ-αδί, ένας μικρός ορθός κουνούσε το μαντήλι του.

- Θείε, ο Κύριος μαζί σου.

Χαμογέλασε ο απόστολος Παύλος. Σήκωσε τα χέρια του τα δεμένα μ' αλυσίδες και χαιρετούσε αργά επιβλητικά το παιδί. Η συνοδεία προσπέρασε.

Ο μικρός έμενε ακόμη στο λόφο. Ύστερα κατέβηκε θαρρετά, χαμογελώντας. Ο Κύριος ήταν μαζί με τον Παύλο.

Μιά πρωτότυπη συλλογή ΕΔΑΦΙΩΝ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ.
Πολύχρωμα, σ' άπλη γλώσσα, κατάλληλα για σπίτια,
αΐθουσες Κυριακού Σχολείου κλπ.

- μή φοβάσαι, μόνο πίστευε.
- όλη σου τή μέριμνα άκούμπησε στον Θεό γιατί φροντίζει αυτός για σένα.
- όλοι μας πλανηθήκαμε σαν τά πρόβατα και ό Κύριος έβαλε πάνω του (στον Χριστό) τίς άμαρτίες όλων μας.
- Δέν κοπιάζουν κι' ούτε ύφαινουν όμως δέστε πώς ό Θεός τά όμορφονύνει! ..
δέν θά κάμει τό ίδιο και για σās
άν Τόν έμπιστευθείτε;
- σέ μένα κυττάξε με πίστη και θά σωθείτε όλοι,
ώς τά πέρατα τής γής.
- σέ μέρα θλίψης νά με επικαλεσθείς θά σέ έλευθερώσω
θά με δοξάσεις.
- όποιος δέχεται τόν Χριστό γίνεται μέσα του
μιά νέα δημιουργία τά παλιά φεύγουν
κι' όλα μέσα του γίνονται νέα.
- τίμα τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου
για νά γίνει σέ σένα καλό
και νά πολυχρονίσεις πάνω στή γή.

διηγήματα, _____
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ:

1. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
2. ΠΡΟΣ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΠΟΛΗ
3. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ
4. Ο ΠΟΘΗΤΟΣ
5. ΔΙΠΛΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
6. Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ
7. ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ
8. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
9. ΟΧΤΩ ΛΙΤΡΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ
10. Η ΘΕΙΑ ΑΝΝΕΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ
11. Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ
12. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ
13. Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΛΟΥΣΗ
14. ΦΩΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
15. ΤΖΙΝΟΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ
16. ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ
17. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ
18. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΜΥΛΟΥ

_____ απο τις εκδοσεις:
ΤΟΥ «ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ»